

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
17

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

NEI
ΡΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

— Γκαούρ, του λέει η πανώρια Ταταμπού Είναι καιρός
πιά νά φύγω άπ' τη σπηλιά σου !

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΗΣΜΕΝΩΝ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Χαράματα...

Στήν κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού κι' έξω άπ' τη σπηλιά τους κάθονται ο Γκαούρ κι' η Ταταμπού. Σέ μικρή απόστασι άπ' αυτούς έχει εξαπλώσει σάν πασσάς ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο: 'Ο κυνηγός άγρίων κονίκλων, γόης φιδιών και κορίτσιών, προστάτης κουτών και άδυνάτων και Αντρακλας δυσθεόρατος, όλέ! όπως λέει ο ίδιος.

Η πανώρια μελαπή Έλλη- νίδα φαίνεται σήμερα πολύ μελαγχολική.

— Τι σου συμβαίνει; τη ρωτάει ο Γκαούρ.

Κι' εκείνη, προσπαθώντας νά πάρη κουράγιο, του άποκρίνεται :

— Είναι καιρός πιά, καλέ μου φίλε... Είναι καιρός πιά νά φύγω άπ' την άμορφη και φιλόξενη σπηλιά σου...

Τό πρόσωπο του Έλληνα

γίγαντα χλωμιάζει:

— Γιατί, Ταταμπού; Που θά πᾶς; Θά ξαναγυρίσης μήπως στήν Πέρα Ζούγκλα πού ἔχεις γεννηθῇ καί ζοῦσες; Γιά νά θέλῃς νά φύγῃς θά πῇ πῶς ἔχεις κάποιο παράπονο ἀπό μάς...

Ἡ κόρη τῆς Ζούγκλας χαμογελάει δείχνοντας τὰ κατάσπρα μαργαριταρένια δόντια της:

— "Οχι, Γκαούρ... Δέν θέλω ποτέ νά ξαναγυρίσω στήν Πέρα Ζούγκλα πού τόσες θλιβερές ἀναμνήσεις ἔχω ἀπ' αὐτήν... Οὔτε ὅμως ἔχω καί κανένα παράπονο ἀπό σένα...

— Τότε γιατί; Γιατί θά μάς ἀφήσης;

Ἡ Ταταμπού κομπιάζει ν' ἀποκριθῇ :

— "Ακουσέ με, καλέ μου φίλε, καί κύτταξε νά μέ καταλάβῃς: Πρέπει νά θρῶ κάπου ἄλλοῦ μιά σπηλιά... Δέν εἶναι καθόλου σωστό αὐτό πού γίνεται ἐδῶ τόσον καιρό...

— Δηλαδή;

— Νά: Δέν θαστάει ἡ καρδιά μου ἐγώ νά κοιμᾶμαι μέσα στήν ἀσφάλεια καί στή ζεστασιά τῆς σπηλιάς κι' ἐσύ νά πλαγιάζῃς ἀπ' ἔξω καί νά τουρτουρίζῃς... Εἶναι μεγάλο μαρτύριο αὐτό γιά σένα!

Ὁ Ποκοπικό χαμογελάει πονηρά:

— Μήπως καί γιά σένα δέν εἶναι... μαρτύριο, κυρά Λουκούμω μου;

— Πάψε, ἀνόητε, τοῦ φωνάζει ὁ Γκαούρ.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα συνεχίζει :

— Πρέπει λοιπόν νά φύγω, γιά ν' ἀφήσω λεύθερη τή σπηλιά σου!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δέν δέχεται μέ κανένα τρόπο νά χάσῃ τή συντροφιά τῆς ἀγαπημένης πατριώτισσάς του:

— "Οχι, τῆς λέει, σά νά τή διατάξῃ. Θά μείνῃς ἐδῶ! Λέν θά πᾶς πουθενά!

Ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος ἐπεμβαίνει τώρα.

— Ξέρεῖς τί λέω τοῦ λόγου μου, κύρ Μαντράχαλε; Ν' ἀρχίσῃς νά κοιμᾶσαι καί τοῦ λόγου σου μέσα στή σπηλιά. Ἔτσι καί τοῦ λόγου τῆς θᾶναι εὐχαριστημένη, καί τοῦ λόγου σου δέν θά ξεπαγιάζῃς, καί τοῦ λόγου μου θά σπάω πλάκα!

Ὁ Γκαούρ ἀγριεύει τώρα:

— Ποκοπικό χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, τοῦ φωνάζει.

Ὁ νᾶνος σηκώνεται ἀγερωχὸς σάν... θρεμμένη γάτα:

— Θά κατεβῶ νά κυνηγήσω ἀγριοὺς κόνικλους, μουρμουρίζει. Ἐδῶ πάνω μ' ἐσῆς, ξελιγώθηκα στή χορτοφαγία!

Καί καθὼς ἀρχίζει νά κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ, γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καί μουρμουρίζει:

— "Αειντε, θρὲ Μαντράχαλε, καί πολὺ μοῦ κολλᾷς τώρα τελευταῖα!... Πρόσεξε καλὰ γιστὶ θά σὲ σφάξω καμμιά μέρα καί θά... κλαίς!...

Οἱ ΝΑΖΡΑΤ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ὅταν ὁ νᾶνος χάνεται στὰ χαμηλὰ θράχια, ἡ Ταταμπού

χαμογελάει στὸν Γκαούρ:

— Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Ποκοϊτίκο, τοῦ λέει. Θὰ ἔπρεπε νὰ μένουμε κι' οἱ δυὸ στὴ σπηλιὰ. 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη νὰ ζῶ τόσο πολὺ κοντὰ σου. "Ομως αὐτὸ, δυστυχῶς, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀκόμα... Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ πρῶτα τὸ φονιά τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου! Πρέπει νὰ σπαράξω τὸν κακοῦργο Ναζράτ! 'Εχω κάνει μεγάλο ὄρκο...

— 'Η δουλειὰ αὐτὴ εἶναι δική μου, μурμουρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας. Τὸν Ναζράτ ἐγὼ θὰ τὸν τιμωρήσω ὅπως τοῦ ἀξιζει...

— Δὲν θέλω νὰ θάλης σὲ κίνδυνο τῇ ζωῇ σου γιὰ μένα,

Γκαούρ! Νὰ λοιπὸν γιατί θέλω νὰ φύγω... Θὰ πάω νὰ ζήσω μονάχη σὲ κάποια ἄλλη σπηλιὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ ψάχνω ὥσπου νὰ βρῶ τὸν κακοῦργο καὶ νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ ἱδια μου τὰ χέρια. "Ετοι ὅπως ὀρκίστηκα στὸ μεγάλο Θεό!

.....

"Εχει περάσει ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικά ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ βλέπουν τὸν Ποκοϊτίκο, σκαρφαλώνοντας τοὺς βράχους, νὰ ξαναπαρουσιάζεται στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Καὶ λαχανιασμένος νὰ φθάνη καὶ νὰ σταματᾷ μπροστά τους.

— "Αν σᾶς πῶ κάτι, θὰ τὸ

— Πῶς περπατᾷς ἔτσι, παιδί μου, λέει στὸν Τορζάν ἡ μάγισσα Χούχλα. Τί ἔχει τὸ πόδι σου; Μήπως τὸ χτύπησες;

πιστέψετε; τούς ρωτάει. Για θέλετε νά σᾶς ὀρκιστῶ στὴν «αἰμοδιψὲς» χατζάρα μου;

— Λέγε λοιπόν, τί τρέχει; τοῦ κάνει ἀνήσυχος ὁ μελαμψὸς γίγαντας.

— Τὸ λοιπόν καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογάω, πρὶν λίγο πέρασε κάτω ἀπ' τὸ θουναλάκι μας, ποιὸς νομίζετε;

— Ποιός;

— Ἄμα τὸ θρῆτε θὰ σᾶς πῶ μπράβο καί... καλὰ στέφανα!

Ἡ Ταταμποῦ ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό :

— Μίλησε γρήγορα. Θὰ γέ πνίξω!

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἐξηγεῖ:

— Πρὶν λίγο εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ περνᾷ ἀπὸ κάτω ὁ Ναζράτ!

— Ὁ Ναζράτ! κάνουν κατὰπληκτοὶ καὶ μ' ἓνα στόμα ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ συντροφισσά του.

— Μάλιστα. Ὁ Ναζράτ δολάκερος καὶ ἀρτιμελής. Μόνο ποὺ κούτσαινε ὁ φουκαράς λιγάκι ἀπ' τὸ δεξὶ ποδάρι! Νὰ ἔτσι... χί, χί, χί!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας πετιέται ὀρθὸς σὰ νὰ τὸν τινάξε κάποιον ἀόρατο ἐλατήριο;

— Αὐτὸς σέ εἶδε; ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον τὸ νᾶνο.

— Ὁχι.

— Καὶ κατὰ ποῦ τράβηξε;

— Πάει στὸ πανηγύρι νὰ γλεντήσει!

— Στὸ πανηγύρι; Ποιὸ πανηγύρι;

— Χί, χί, χί! γελάει ὁ Ποκοπικό. Μὰ τέτοια «μεσάνυ-

χτα» ἔχεις λοιπόν; Δὲν ξέρεις πὼς ἀπόψε θὰ καὶ τὸ πελεκούδι; Δὲν ξέρεις πὼς ἀπόψε θὰ φάῃ ἡ μύγα σίδερο καὶ τὸ κουνούπι ἀτσάλι;

— Ποῦ; ρωτάει μὲ σφιγμένα δόντια ἡ Ταταμποῦ, ἔτοιμη νὰ χυθῇ καὶ νὰ τὸν κατασπάρᾷ.

— Στὴ φυλὴ τῶν Ντάρα—Ντάν! Δὲν πήρατε τὸ λοιπὸν χαμπάρι πὼς γιορτάζει σήμερις ὁ ἅγιος Γκαπαγκούπα, πολιοῦχος τῆς καρπαζιάς, μεγὰλ' ἡ χάρι του! Ἐκεῖ νὰ δῇτε ὀρχήστρες τὰμ-τάμ! Ἐκεῖ νὰ δῇτε ἀραπάδες ψητοῦς στῇ σούβλα!... Ἐκεῖ νὰ δῇτε... Μέχρι πυροτεχνήματα θὰ κάψουνε στὴ χάρι του!...

Ο ΘΕΟΣ

ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει στὴν Ταταμποῦ καὶ τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἔτσι εἶναι... Πολλὲς φορές ἔχω ἀκούσει ἰθαγενεῖς νὰ μιλᾶνε γι' αὐτὴ τὴν ἄγρια τελετὴ τῶν ἀνθρωποφάγων. Σήμερα γιορτάζει ὁ ἀπαίσιος προστάτης τοὺς Μπουρούν: Ὁ θεὸς τῶν Κολασμένων, ποὺ λατρεύει ἡ φυλὴ τῶν Νταρά—ντάν!

Καὶ ρωτάει ἀμέσως τὸν Ποκοπικό :

— Ἐσὺ πὼς κατάλαβες ὅτι ὁ Ναζράτ πηγαίνει ἐκεῖ;

— Τὸν εἶδα νὰ παίρῃ τὸ λοξὸ μονοπάτι, τοῦ ἀποκρίνεται. Κι' αὐτὸ μονάχα στὴ φυλὴ τῶν Νταραντάδων θγάζει. Ἄμέ; ! Τὸ λοιπόν, Γκαουράκο μου, ἂν τρέξουμε τὸν προφταίνουμε...

Πάμε, τὸ ὁποῖον νὰ σπάσουμε
πλάκα!...

Ἡ Ταταμποῦ ὀρθή τῶρα κι'
αὐτὴ τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόν-
τια τῆς.

— Πάμε, Ποκοπικό, τοῦ
λέει. Πάμε ἀμέσως νὰ μοῦ δεί-
ξης τὸ μονοπάτι πού πῆρε ὁ
Ναζράτ. Καιρὸς εἶναι νὰ λο-
γαριαστῶ πιά μ' αὐτόν τὸν
κακοῦργο!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῇ
συμβουλεύει σοβαρά:

— Μὴ ξεχνᾷς Ταταμποῦ πὼς
εἶσαι γυναῖκα!... Ἡ τιμωρία
τοῦ Ναζράτ δὲν εἶναι δική σου
δουλειά.

— Μάλιστα, κυρία μου, συμ-
πληρώνει ὁ Ποκοπικό. Αὐτὲς
τὲς δουλειές τίς κανονίζουμε ἐ-
μεῖς οἱ... Ἄντρες!

— Ἐχεις δικη, Γκαούρ,
μουρμουρίζει ἡ πανώρια κόρη
τῆς Ζούγκλας. Ἀς πᾶμε τότε
ὅλοι μαζί!... Ἄν καὶ εἶναι κά-
πως ἀνάνδρο νὰ χτυπηθοῦμε ἐ-
νας μὲ δυό...

— Μὲ τρεῖς, θέλεις νὰ πῆς,
πετάγεται ὁ νᾶνος. Ἐμένα δη-
λαδὴ δὲν μὲ λογαριάζεις;

Γρήγορα τῶρα κι' οἱ τρεῖς
ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ
τρομακτικά θράχια τοῦ βου-
νοῦ τους. Κι' ὅταν φθάνουν
κάτω παίρνουν τρέχοντας τὸ
λοξὸ μονοπάτι. Ὁ Ποκοπικό
προχωρεῖ μπροστά γιὰ νὰ
τοὺς δείχνῃ τὸ δρόμο.

Ὁ μελαψὸς Ἑλληνας γί-
γαντας κι' ἡ πανώρια κόρη
εἶναι ἀποφασισμένοι αὐτὴ τῇ
φορὰ νὰ ξεμπερδέψουν μιὰ
γιά πάντα μὲ τὸν ἀπαίσιον
Ναζράτ...

Ἄλλοιὼς θὰ πρέπει νὰ ἐγ-

καταλείψουν ντροπιασμένοι τὸ
περήφανο θουνό τους καὶ νὰ
πᾶνε νὰ ζήσουν σ' ἄλλῃ μα-
κρινῇ καὶ ξένη περιοχῇ.

Καθὼς τρέχουν ὁ Ποκοπικό
θυμᾶται τὴν ποιητικὴ φλέβα
τοῦ καὶ σκαρώνει στὸ πῖ καὶ
φῖ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι. Πού
ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τὸ τρα-
γουδάῃ δυνατὰ, φάλτσα καὶ
καμαρώνοντας σὰν γύφτικο
σκεπάρνι:

**«Κούνα, καϋμένε μου, Ναζράτ
τὴν κουτσερὴ ποδάρα σου,
γιατὶ πὰν χάρες ἐρχομαι
νὰ πάρω τὴν ψυχάρα σου!»**

ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΝΤΡΟ ΘΟΥΡ—ΜΑΡΒΑ

Κάπου στὴ περιοχὴ τοῦ Ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας θρίσκεται
μιὰ κρυφὴ σπηλιά. Ἐκεῖ μέσα
κι' ἀπὸ πολλὰ-πολλὰ χρόνια
ζῇ μιὰ τερατόμορφη μὰ καλὴ
γερόντισσα: ἡ μάγισσα καὶ
γιάτρισσα Χούλχα.

Στὴ σπηλιά αὐτὴ τῆς μά-
γισσας Χούλχας τρέχουν ὅλοι
οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας ὅ-
ταν χτυπηθοῦν ἡ ἀρρωστή-
σουνε. Κι' ὅλοι τὴν ἀγαποῦν,
τὴ σέβονται καὶ τὴν προστα-
τεύουν σὰν ἱερὸ πρόσωπο!

Χθὲς λοιπὸν τὴ νύχτα, ἕνας
λευκὸς γίγαντας φτάνει ἀλα-
φιασμένος στὴ σπηλιά τῆς κα-
λῆς μάγισσας. Φαίνεται πὼς
κάποιος πολὺ σοβαρὸς λόγος
τὸν ἔχει φέρει ἐκεῖ. Γιατὶ δυὸ
ὀλόκληρες ὥρες κουβεντιάζει
μὲ τὴν τερατόμορφη Χούλχα
καὶ τὴν παρακαλεῖ. Ἡ μάγισ-
σα ὁμῶς μὲ μεγάλη λύπη καὶ
στεναχώρια τοῦ δηλώνει πῶς

τῇ χάρι πού τῆς ζητάει εἶναι ἀδύνατο νά τοῦ τήν κάνη.

Ὁ γίγαντας ὁμως ἐπιμένει νά τήν ἱκετεύῃ, ὥσπου κάποτε ἡ Χούλχα τὸν λυπᾶται καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— "Ἀκουσε, παλικάρι μου : Τὸ θότανο Σεργάν πού μοῦ ζητᾷς, οὔτε τὸ ἔχω, οὔτε μπορῶ νά τὸ ἀποκτήσω ἐγὼ τώρα πιά, μιά ἀδύναμη γερόντισσα.

»Τὸ θοτάνι αὐτὸ μονάχα σ' ἕνα μέρος φυτρώνει σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα...

— Πού, καλὴ μου γερόντισσα;

— Στὴν κορφή τοῦ ἱεροῦ δέντρου Θοῦρ-μαρβά!

— Καὶ πού θρίσκεται αὐτὸ τὸ δέντρο;

— Στὴν περιοχή πού ζῇ ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν Ντάρα-Ντάν. Ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς αὐτῆς εἶναι ὁ κακὸς κι' ἀπαίσιος Λανούβ!... Ἀπ' ὅσους, μέχρι σήμερα, πέσανε στὰ χέρια του, κανένας δὲν μπόρεσε νά γλυτώσῃ... Ὅλους τοὺς ἔχει πνέσει ζωντανούς καὶ τοὺς ἔχει φάει μαζί μὲ τοὺς ἀχόρταστοὺς συντρόφους του!

— "Ὡστε δὲν θά μporέσω ποτὲ λοιπὸν ν' ἀποκτήσω τὸ θότανο Σεργάν; ρωτάει τὴ μάγισσα ὁ ἐπίμονος ἐπισκέπτης τῆς.

— Αὐτὸ ἐξορτάται ἀπὸ σένα, παλικάρι μου: "Ἀν ἀγὰπὰς τὴ ζωὴ σου, δὲν θά μporέσης θέβαια ποτὲ νά τὸ ἀποκτήσῃς...

Κι' ἡ καλὴ μάγισσα Χούλχα συνεχίζει:

— Τὸ μόνο πού μπορῶ ἐγὼ

νά σοῦ πῶ εἶναι ἡ χρῆσι τοῦ παράξενου αὐτοῦ θοτάνου. "Εἶται ἂν καταφέρῃς καμμιὰ φορὰ καὶ πῶς στὰ χέρια σου νά ξέρῃς πῶς νά τὸ μεταχειριστῇς...

— Σ' εὐχαριστῶ, Χούλχα! Πέσ' μου λοιπόν: τί θά κάνω;

— Θά πάρῃς δέκα τρία φύλλα ἀπ' τὸ θότανο Σεργάν καὶ θά τὰ στίψῃς μὲ τὰ δάχτυλά σου. Τὸ λιγοστὸ ὑγρὸ πού θά βγῇ θά τὸ δώσῃς νά τὸ πιῇ κρυφὰ ἐκεῖνος πού θέλεις. Εἶτε ἄντρας εἶναι, εἶτε γυναίκα. Πρόσεξε μόνο καλὰ: Κάθε σταγόνα ἀπ' τὸ χυμὸ τοῦ θοτάνου εἶναι καὶ μιά ὥρα... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, μурμουριζει ὁ λευκὸς γίγαντας καὶ πετιέται ὀρθός:

— Σ' εὐχαριστῶ! Χούλχα, τῆς λέει. Τρέχω ἀμέσως γιὰ τὴ φυλὴ τῶν ἀγρίων Ντάρα-Ντάν!... Πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι θά θρίσκωμ' ἐκεῖ... Δὲν θά λογαριάσω κανένα κίνδυνο καὶ καμμιὰ θυσία. Φτάνει ν' ἀποκτήσω τὸ θαυματουργὸ θοτάνι Σεργάν!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια προχωρεῖ νά φύγῃ πρὸς τὸ ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς.

Ἡ Χούλχα πού τὸν κυττάζει στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ τῆς, παραξενεύεται:

— Μπᾶ!... Πῶς περπατᾷς ἔτσι, Ταρζάν; Ἐχεις χτυπήσει τὸ δεξιὸ σου πόδι; Γιά ἔλα πῶς νά τὸ δῶ...

Ὅμως ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει βγῇ ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ χάνεται θιαστικὸς

**‘Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο σκορπίζει τὸ θάνατο
καὶ τὸ χαμὸ στὸς ἄγριους κόνικλους !**

Ξεῶ στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ὑ-
γρῆς τροπικῆς νύχτας...

... Κατὰ τὰ χαράματα περνάει
κάτω ἀπ’ τὸ θεόρατο πέτρινο
βουνὸ τοῦ Γκαούρ. Κι’ ὁ φοβε-
ρὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο
ποὺ κατασπαράζει μὲ τὴ χα-
τζάρα τοῦ ἄγριου κόνικλου,
τὸν βλέπει... Ἔτσι, σκαρφα-
λώνοντας γρήγορα στὰ βρά-
χια, φτάνει στὴν κορφή καὶ
φέρνει τὰ μαντάτα στὸν Γκα-
ούρ...

Ἐνῶ ὁ κουτσὸς Ταρζάν—ὁ
Ναζράτ, δηλαδή — συνεχίζει
ἀνύποπτος τὸ δρόμο του, ἔχον-
τας πάρει τὸ λοξὸ μονοπάτι
ποῦ θὰ τὸν ὁγάλη στὴν περιο-
χὴ ποῦ ζῇ ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν

Ντάρα—Ντάν. Ἐκεῖ ποῦ θρί-
σκεται τὸ ἱερὸ δέντρο Θούρ-
Μαρβά, ποῦ στὴν κορφή του
φυτρώνει τὸ θαυματουργὸ βο-
τάνι Σελγάν!...

Ῥοποῦ τέλος, πρὶν τὸ με-
σημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας —
ὅπως τὸ εἶχε λογαριάσει —
φτάνει ἐκεῖ...

ΕΝΑ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ

“Ὅλες οἱ χορταρένιες καλύ-
βες τῆς φυλῆς τῶν Ντάρα—
ντάν εἶναι ἄδειες κι’ ἔρημες.
Οὔτε ἄντρες, οὔτε γυναῖκες,
οὔτε παιδιὰ θρῖσκοντ’ ἐκεῖ...
“Ὅλοι οἱ ἄγριοι ἀνθρωποφάγοι
ἔχουν πάει νὰ κάνουν τὴ με-
γάλῃ θυσία στὸν Θούρ—Μαρ-

βά, τὸν παντοδύναμο Θεὸ τῶν Κολασμένων πού γιορτάζει σὴ μερα...

Τὸ μεγάλο πέτρινο ἄγαλμα τοῦ ἀπαισίου Θεοῦ θρίσκεται μακριά.

"Ετσι, ὁ λευκὸς γίγαντας εἶναι λευθερός νὰ πάρῃ τὸ θό-
τανο Σελγάν. Φτάνει νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ θρῇ τὸ ἱερὸ δέντρο
τῶν Καννίθαλων.

Καὶ νά: Κάπου ἀνάμεσα
στὶς μικρὲς χορταρένιες κα-
λύβες, θρίσκεται καὶ μιὰ με-
γάλη. Σίγουρα αὐτὴ θὰ εἶναι
τὸ παλάτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς
φυλῆς τῶν Ντάρα-Ντάν. Τοῦ
φοβεροῦ Λανούβ.

Μπροστὰ στὴ μεγάλη αὐτὴ
καλύβα θρίσκεται ἓνα πολὺ
παράξενο κι' ἀλλόκοτο δέν-
τρο... 'Ο Ναζράτ ποτὲ δὲν ἔ-
τυχε νὰ ξαναδῇ κατὶ παρόμοιο
σὲ ὁλόκληρῃ τῇ Ζούγκλα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερὸ δέντρο
Θοῦρ-Μαρβά. Τὸ δέντρο πού
ζῇ καὶ τρέφεται ἀπὸ τὰ ζῶα
καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού κα-
ταβροχθίζει...

'Ο κορμὸς τοῦ σαρκοφάγου
αὐτοῦ δέντρου εἶναι χοντρὸς
καὶ κούφιος στὸ ἐσωτερικὸ
του. Φτάνει σὲ ὕψος κανονικοῦ
ἀνθρώπου καὶ μοιάζει μὲ φου-
γάρο θαποριοῦ...

'Επάνω καὶ γύρω ἀπὸ τὸ
στόμιο τοῦ κούφιου κορμιοῦ
τοῦ ξεφυτρώνουν πολλὰ στρογ-
γυλὰ κλαδιὰ πού μοιάζουν μὲ
μεγάλα φαρμακερὰ φίδια. Καὶ
τὰ παράξενα αὐτὰ κλαδιὰ στὴ
θάσι τους θγάζουν ἓνα γλυκὸ
ρετοίνι μὲ ὑπέροχο μεθυστικὸ
ἄρωμα...

"Όταν κάποιο θηριὸ πηδήσῃ

πάνω στὸ ἀπαισιὸ αὐτὸ δέν-
τρο γιὰ νὰ γλείψῃ τὸ μέλι του,
ναρκώνεται σὲ λίγες στιγμές.
Κι' ἀπομένει ἀναίσθητο ἐκεῖ
στὴν κορφή τοῦ κούφιου κορ-
μοῦ του...

Καὶ τότε — ἀλλοίμονο —
γίνεται κατὶ τρομακτικὸ κι' ἀ-
πίστευτο: Τὰ κρεμασμένα, γύ-
ρω-γύρω, φιδίσια κλαδιὰ τοῦ
δέντρου ἀρχίζουν νὰ κουνιῶν-
ται καὶ ν' ἀνασηκώνωνται...
"Όσοι νιγὰ-σιγὰ, ἀγκαλιά-
ζουν ὅλα, σάν πραγματικὰ φί-
δια, τὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ
ναρκωμένου ζῶου...

"Ετσι, τὸ ἄμοιρο θηριὸ εἶναι
καταδικασμένο στὸν πιὸ φρι-
κτὸ θάνατο! Καὶ νὰ ξανάθρῃ
τὶς αἰσθήσεις καὶ τὴ δύναμι
του εἶναι πιὰ ἀργά. Γὰ φιδί-
σια κλαδιὰ τὸ σφίγγουν μὲ τέ-
τοια δύναμι πού τοῦ εἶναι ἀδύ-
νατο νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ
κίνησι. Πολὺ περισσότερο νὰ
καταφέρῃ νὰ λευθερωθῇ ἀπ'
τὸ θανατερὸ αὐτὸ ἀγκάλιασμα
τοῦ σαρκοφάγου δέντρου.

ΕΝΑ ΑΝΥΠΟΠΤΟ ΘΥΜΑ

Καὶ τὸ πιασμένο, στὴ ζων-
τανὴ αὐτὴ παγίδα, ζῶο ψοφάει
ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀπ' τὴν πεί-
να, τὴ δίψα καὶ τὴ στενοχώ-
ρια!...

Μὲ τὸν καιρὸ τὸ πτῶμα του
τοῦ σαπίζει κι' ἀρχίζει νὰ λυώ-
νῃ... Καὶ οἱ θρωμεροὶ χυμοὶ
τοῦ χύνονται καὶ κατασταλά-
ζουν στὸν κούφιο κορμὸ τοῦ
Θοῦρ-Μαρβά. "Ετσι, τὸ φρι-
κτὸ σαρκοφάγο δέντρο τρέ-
φεται καὶ ζῇ καὶ μεγαλώνει...

Κι' ὅταν τέλος δὲν μένου

ἀπ' τὸ ἄμοιρο θῦμα παρὰ μονάχα τὸ ξερὸ τομάρι καὶ τὰ κόκκαλά του, τότε τὰ φιδίσια κλαδιὰ ξαναζωντανεύουν πάλι. Ἀνοίγουν ἀργὰ καὶ τ' ἀπομεινάρια τοῦ μακάθριου τσιμπουσιοῦ πέφτουν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο.

Καὶ ἡ φοβερὴ παγίδα ξαναστείνεται, περιμένοντας νὰ «τσιμπήσῃ» κάποιο ἄλλο ζῶο πού θὰ ξεγελαστῇ ἀπ' τὸ γλυκὸ μέλι μετὸ μεθυστικὸ του ἄρωμα!

Ὁ κουτσὸς λευκὸς γίγαντας δὲν τὰ ξέρει βέβαια ὅλ' αὐτά. Καταλαβαίνει ὅμως πῶς αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ Θοῦρ—Μαρβά, τὸ ἱερὸ δέντρο τῆς φυλῆς τῶν Ντάρα—Ντάν. Καὶ ψάχνοντας στὴν κορφή, ἀνακαλύπτει ἓνα μικρὸ παρασιτικὸ φυτὸ πού πραιοινίζει γύρω-γύρω στὸ ἀπείσιον στόμιον τοῦ κούφιου κορμοῦ του. Εἶναι τὸ θαυματουργὸ θότανο Σελγάν πού εἶχε πάει νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴν τερατόμορφη μάγισσα Χούλγα.

Ὁ Ναζράτ σηκώνει τὰ χέρια καὶ κάνει νὰ μαζέψῃ τὰ λιγοστά ζουμερά φύλλα του. Τὰ δάχτυλά του τὰ φτάνουν, βέβαια, μὰ τὰ φιδίσια κλαδιὰ ἐμποδίζουν τὰ μάτια του νὰ βλέπουν στὰ χεῖλιά του κορμού...

Γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ κόψῃ τὰ φύλλα πού θέλει, πρέπει νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει...

Ἔτσι ἀνυπόπτος καὶ μ' ἓνα σάλτο, θρίσκει στὴν κορφή τοῦ κούφιου κορμοῦ. Κάθετ' ἔκει, ἀνάμεσα στὰ φιδίσια κλα

διά κι' ἀρχίζει νὰ κόβῃ καὶ νὰ μαζεύῃ, ἕνα-ἕνα, τὰ πολύτιμα φυλλαράκια, μετρῶντας τὰ ψιθυριστά:

— Ἐνα... δύο... τρία... τέσσερα...

Ὡσπου φτάνει στὰ δεκατρία... Νὰ ὅμως πού ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

Ἀνήσυχος ὁ λευκὸς γίγαντας κρύβει μὲ θιάσι ἐπάνω του τὰ φύλλα τοῦ Σελγάν καὶ ζητάει νὰ πηδήσῃ κάτω.

Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Καθὼς κάνει νὰ κινήσῃ τὰ πόδια του τὰ νοιώθῃ μουδιασμένα. Καὶ τὸ παράξενο αὐτὸ μούδιασμα ἀνεβαίνει γρήγορα κι' ἀγκαλιάζει τὰ χέρια καὶ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του...

Τὸ κεφάλι του γίνεται ἀπότομα βαρὺ σὰ νάχη πιῇ πολὺ καὶ δυνατὸ κρασί. Τ' αὐτιά του βουίζουν δυνατά. Τὰ μάτια του, σιγὰ-σιγὰ, θολώνουν καὶ σκοτεινιάζουν...

Καὶ σὲ λίγες στιγμές, ὁ λευκὸς γίγαντας, γέρνει βαρὺς κι' ἀναίσθητος ἀνάμεσα στὰ φιδίσια κλαδιὰ τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ἢ Ο ΝΑΖΡΑΤ:

Τὸ ποδοβολητὸ πού ἀκούστηκε πρὶν λίγες στιγμές φτάνει τώρα κοντά. Εἶναι ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπικό.

Σταματᾶνε κι' οἱ τρεῖς γύρω ἀπ' τὸ ἀλόκοτο δέντρο καὶ τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ' τὴν κατάπληξι. Ἀντικρύζουν τὸν Ναζράτ ἀναίσθητον πάνω σ' αὐτὸ.

‘Ο μικροσκοπικός μαύρος νάνος κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Μωρὲ μέρος πού τὸ βρήκε νά... φοβολογήση!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ κάτι τρομακτικὸ κι’ ἀπίστευτο γίνεται: Τὴν ἴδια στιγμή τὰ γερμένα πρὸς τὰ κάτω φιδίσια κλαδιὰ τοῦ παράξενου δέντρου ἀνασαλεύουν κι’ ἀρχίζουν ν’ ἀνασηκώνωνται. ‘Ω-

σπου, σιγά-σιγά, ἀγκαλιάζουν, ὅλα μαζὶ, τὸ ἀναισθητο κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα καὶ τὸ σφίγγουν δυνατά. Τὰ κόκκαλά του τρίζουν ἀπαίσια.

‘Ο Ποκοπικό μурμουρίζει κατάπληκτος:

— ‘Αμάν, ἀδερφέ μου! Δέντρο εἶν’ αὐτό, γιὰ... χταπόδι!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Γκαοὺρ κι’ ἡ Ταταμποὺ ἀρπάζουν τὰ ζωντανὰ κλαδιὰ τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ ξανανοῖξουν. Γιὰ νὰ λευθερώσουν τὸν παγιδευμένο λευκὸ γίγαντα... Μὰ στέκεται ἀδύνατο νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ γι’ αὐτόν.

‘Η πονώρια ‘Ελληνίδα τοῦ δίνει τὸ μοχαίρι της:

— Πάρ’ το Γκαοὺρ... Κόψε μὲ αὐτὸ τὰ κλαδιὰ πού τὸν ξέχουν ἀγκαλιάσει... ‘Αλλά κανε γρήγορα πρὶν ξεψυχήσῃ... ‘Αν εἶναι ὁ κακοῦργος Ναζράτ πρέπει νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ τὸν σπαράξω ἐγώ... Θέλω τὸ θάνατό του νὰ τὸν χρωστάῃ σ’ ἐμένα... ‘Οπως κι’ ἐγὼ τοῦ χρωστάω τὸ θάνατο τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου!

Καὶ νά: Στὰ τρομερὰ χέρια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, τὸ μα-

χαίρι τῆς Ταταμποὺ θαυματουργεῖ. Μὲ γρήγορες καὶ δυνατὲς κινήσεις καταφέρνει νὰ κόψῃ, ἕνα-ἕνα, ὅλα τὰ χοντρά καὶ σκληρὰ φιδίσια κλαδιὰ τοῦ Θοῦρ-Μαρθά.

Κι’ ἀμέσως, τραβῶντας θάναυσα τὸν λευθερωμένο ἀναισθητο Ναζράτ, τὸν ἀφήνει νὰ σωριαστῇ βαρὺς κάτω στὸ χῶμα.

‘Η Ταταμποὺ τὸν κυττάζει γιὰ λίγο θαθειά συλλογισμένη. Καὶ μурμουρίζει:

— Ποιὸς νᾶναι τώρα ἀπ’ τοὺς δυό; ‘Ο Ναζράτ, ἢ ὁ Ταρζάν;

‘Ο Ποκοπικό πού τὴν ἀκούει, φωνάζει στὸν ἀναισθητο λευκὸ γίγαντα:

— Σήκω βρέ, νὰ δοῦμε ἄν... κουτσαίνης!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ξαφνιάζονται ὅλοι τοὺς: ‘Ηχοὶ τὰμ-τάμ, φωνὲς κι’ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν...

Εἶναι οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς φυλῆς Ντάρα—Ντάν πού τέλειωσαν τὴ θυσία στὸ θεὸ τῶν Κολασμένων Μπουρουν καὶ ξαναχυρίζουν στὸ χωριό τους...

‘Εχουν φανῇ κιόλας σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ’ τὸ σημεῖο πού βρίσκονται ὁ Γκαοὺρ, ἡ Ταταμποὺ κι’ ὁ Ποκοπικό. Εἶναι ὅλοι τοὺς τερατόμορφοι μαῦροι πού καθὼς τρέχουν, μοιάζουν μὲ ἀπαίσιους θρυκόλακες πού ξεπήδησαν ἀπ’ τοὺς ἀμαρτωλοὺς τάφους τοὺς.

Στὰ βρωμερὰ τους χέρια κρατᾶνε κι’ ἀνεμίζουν τεράστιες χατζάρες καὶ φαίνονται διψασμένοι γιὰ αἱμᾶτα καὶ φονι-

κᾶ!

Ποκοπίκο τούς κυττάζει μὲ τρόπο καὶ φρίκη. Τὰ καλαμένα ποδαράκια του μὲ τὶς ἀνοικονόμητες πατοῦσες τρέμουν. Καὶ μουρμουρίζει — ἀτάραχος τάχα — στὸν Γκαοῦρ καὶ στὴν Ταταμπού :

— Ἐμένα νὰ μὲ συγχωρήτε, παιδιά. Θὰ πηγαίνω σιγά-σιγά. Πρέπει νά... δώσω τόπο στὴν ὀργή!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀπλώνει τὴ χερσὺκλα του καὶ τὸν χουφτιάζει ἀπ' τὴ μέση. "Ὑστερα ἀρπάζει ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν Ταταμπού καὶ τὴν παρασύρει μαζί του... "Ἔτσι, γρήγορα κι' οἱ τρεῖς ξεμακραίνουν λίγο καὶ κρύβονται μέσα

σ' ἓνα μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο.

Μιά μονάχα στιγμή ἂν καθυστεροῦσαν κοντὰ στοῦ ἀνθρωποφάγο δέντρο καὶ στὸν ἀναίσθητο Ναζράτ, οἱ Κανίβαλοι θὰ τοὺς πρέφταιναν!

"Ἔτσι τώρα, ἀπὸ κεῖ ποῦ θρίσκονται κρυμμένοι μποροῦν νὰ βλέπουν, ν' ἀκούνε καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις τῶν Ντάρα—Ντάν.

Καὶ νά: "Ἐνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ μισόγυμνους καὶ τερατόμορφους μαύρους φτάνει μπροστὰ στοῦ χορταρένιο παλάτι. Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά.

"Ανάμεσά τους θρίσκεται κι' ὁ τρομερὸς Λανούθ, ὁ ἀπαί-

Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο μὲ τὰ φιδίσια κλαδιά του ἀγκαλιάζει τὸ θῦμα. Καὶ τότε τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο.

σιος άρχηγός τους. Μαζί κι' ή τερατόμορφη γυναίκα του, ή Ζουράλ κρατώντας στην άγκαλιά της δυο άποκρουστικά και θρωμερά μωρά.

Σταματάνε όλοι μπροστά στο ιερό τους δέντρο. Και με φρίκη κι' άπόγνωση άντικρύζουν τά κομμένα κλαδιά του. Βλέπουν άκόμα και τόν άναίσθητο λευκό γίγαντα πού θρίσκειται πεσμένος κάτω...

Κι' όλοι φαντάζονται πώς δέν μπορεί, παρά αυτός νά έχη κάνει την τρομερή ίεροσυλία.

Οί άγριοι Καννίβαλοι άρχίζουν νά ούρλιάζουν τώρα σάν δαιμονισμένοι! 'Η ιερή αγανάκτηση πού νοιώθουν κάνει νά θγαίνουν άπ' τά στόματά τους άσπροι άφροί λύσσας!

Τρέμουν όλοι τους τή φοβερή όργή του θεού Μπουρούν όταν μάθη πώς άφησαν τό ιερό δέντρο του Θούρ—Μαρθά νά τό άκρωτηριάση ένας θέβηλος λευκός άνθρωπος!

Κι' ό άρχηγός τους, ό άπαίσιος Λανούθ, καταλαβαίνει πώς πρέπει άμέσως και γρήγορα νά έξιλεώση τόν παντοδύναμο θεό! Τόν θεό τών Κολασμένων πού μονάχα στο αίμα και στο θάνατο βρίσκει χαρά κι' εύχαριστησι!

"Ετσι, ό φύλαρχος Λανούθ γνέφει τώρα στους άπαίσιους μαύρους του νά μαζευτούν γύρω στόν άναίσθητο λευκό άντρα. Ένω αυτός μπαίνει διαστικός στο χορταρένιο παλάτι του...

Σέ λίγες στιγμές πού ξαναγυρίζει, κρατάει τρία τερά-

στια μαχαίρια! Είναι κι' αυτά ιερά. Κι' οί τερατόμορφοι Καννίβαλοι πού τ' άντικρύζουν, σκύβουν μέ δέος και κατάνυξι τά κεφάλια τους.

Ό τρομερός Λανούθ θά χορέψει τώρα τό χορό τών «Τριών Μαχαιριών»!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ !

Οί άνθρωποφάγοι άρχίζουν νά χτυπούν τά τάμ-τάμ δαιμονισμένα. 'Η τερατόμορφη Ζουράλ, ή γυναίκα του φύλαρχου Λανούθ μπαίνει γρήγορα στο χορταρένιο παλάτι τους. Παρτάει μέσα τά δυο θρωμερά της μωρά και ξαναθαίνει χαρούμενη έξω. Κάθεται σέ μιá πέτρα κι' έτοιμάζεται νά παρκαλουθήση μ' έγδιαφέρον τόν ιερό χορό τών «Τριών Μαχαιριών». Νοιώθει εύτυχισμένη πού θά καμαρώση τόν άντρα της και τά μάτια της λάμπουν άπό άγρια χαρά! Διψάει κι' αυτή γιά αίμα, όπως κι' όλοι τους. Όπως κι' αυτός ό θεός τους άκόμα!

Ό Λανούθ μουρμουρίζει τώρα μερικά μαγικά κι' άκατάληπτα λόγια. "Υστερα, καρφώνει μέ λύσσα και τά τρία μαχαίρια του κάτω στη γή. Μαζεύει τά κομμένα φιδίσια κλαδιά του ιερού δέντρου και τά ρίχνει ένα-ένα μέσα στόν κούφιο κορμό του...

Τέλος, ξαναγυρίζει κοντά στο άναίσθητο θύμα. Άρπάζει άπό κάτω τό πρώτο μαχαίρι, τό φέρνει στο στόμα και τό συγκρατεί μέ τά δόντια του,

"Υστερα πιάνει τ' άλλα δυό
μαχαίρια απ' τ' λαβές τους.
Καί μέ τούς ἤχους τῶν τάμ-
τάμ ἀρχίζει ἕναν παράξενο
δαιμονισμένο χορό.

Τό τερατόμορφο πρόσωπό
του κι' οἱ κτηνώδικες κινήσεις
τοῦ κορμιοῦ του κάνουν τόν ἄ-
γριο αὐτό χορό πιό ἀπαίσιο
καί τρομακτικό!

Ταυτόχρονα ὁ Λανούθ — κα-
θῶς χορεύει — τραγουδάει:

*Λάχα ζιντο βούρχ ἀρέ
μούφα βόν ἀντοῦ χερέ.*

Ντάρα—ντάν

Ντάρα—ντάν!

Καί ὅλο τὸ σκυλλολοῖ του ἐ-
παναλαβαίνει σάν ἐπωδὸ:

Ντάρα—ντάν!

Ντάρα—ντάν!

Λίγο πιὸ πέρα — ὅπως ξέ-
ρουμε — ὁ Γκαούρ, ἡ Τατα-
μπού κι' ὁ Ποκοπικό παρακο-
λουθοῦν τὴν ἄγρια τελετὴ
κρυμμένοι μέσα στὸ μεγάλο
πυκνὸ θάμνο.

Ὁ νᾶνος κυττάζει θαυμα-
στικά τὸν φύλαρχο ποὺ χο-
ρεύει μέ τὰ τρία μαχαίρια καί
ρωτᾷ τὴν Ταταμπού:

— Τί λές, κυρὰ Λουκούμω ;
Νά πάω κι' ἐγώ μέ τὴ χατζά-
ρα μου νά τοῦ κάνω... σιγόντο
στὸ χορό;

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ
μουρμουρίζει τρίζοντας τὰ δόν-
τια του:

— Θά πέσω πάνω στοὺς ἀν-
θρωποφάγους νά τοὺς διώξω.
Θέλω νά σπαράξω, ἐγώ ὁ ἴδι-
ος, μέ τὰ χέρια μου τὸν κα-
κούργο Ναζράτ...

Ὁ Ποκοπικό τοῦ δίνει κου-
ράγιο :

— Ἀπάνω τους, Μαντράχα-
λε καί μὴ φοβᾶσαι. Ἐγώ εἰμ'
ἐδῶ! Ὅσους σκοτώνης, θά
τοὺς... σφάζω γιὰ νά μέ θυ-
μῶνται γιὰ μπάριμπα! Ἀμέ;!
Ὅμως ἡ Ταταμπού συγκρατεῖ
ὅπ' τὸ μπράτσο τὸν ἀτρόμητο
σύντροφό της :

— "Ὅχι, Γκαούρ! Μὴ κάνης
κάτι ποὺ μπορεῖ νά μετανοιώ-
σης πικρά! Δὲν εἴμαστε ἀκό-
μα βέβαιοι. Ὁ ἀναισθητος λευ-
κὸς γίγαντας μπορεῖ νά εἶναι
ὁ Ναζράτ, ἀλλὰ μπορεῖ νά εἶ-
ναι κι' ὁ Ταρζάν.

— Χί, χί, χί! γελάει ὁ Ποκο-
πικό. Καλέ, ἀφοῦ τὸν εἶδα μέ
τὰ μάτια μου! Ἀφοῦ κούτσαι-
νε, σὰς λέω!

— "Ὅχι, ἐπιμένει ἡ πανώρια
κόρη τῆς Ζούγκλας. Μὴ ξεκι-
νήσης ἀκόμα Γκαούρ. "Ὅχι μό-
νο δὲν ξέρουμε ποιὸς ἀπ' τοὺς
δυὸ εἶναι αὐτὸς ποὺ θά πᾶς νά
σπαράξης, μὰ εἶναι καί τρέλ-
λα νά τὰ θάλῃς — ἕνας ἐσὺ —
μέ τόσους ἄγριους καί μανια-
σμένους Καννίβαλους...

Ὅμως, ὁ ὑπέροχος Γκαούρ
εἶναι Ἕλληνας! Κι' ἕνας Ἕλ-
ληνας ποτὲ δὲν δειλιάζει!

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ

«ΜΑΥΡΟΥ «ΔΑΙΜΟΝΑ»

Ὁ μελαφὸς γίγαντας πε-
τιέται ἀμέσως ὀρθός. Σπάζει
γρήγορα ἕνα χοντρὸ κλαδί
δέντρου ποὺ τρομακτικὸ ρόπα-
λο γίνεται στὰ χέρια του. Καί
σάν λυσσασμένο θηριὸ χύνεται
ἀκράτητος πάνω στοὺς ἄγρι-
ους ἀνθρωποφάγους!

‘Ο άπαίσιος Λανούθ, καθώς χορεύει, δέχεται τὸ πρῶτο φοβερό χτύπημα τοῦ Γκαούρ. Δὲν τὸν θρῖσκει ὅμως στὸ κεφάλι. “Ετσι, βγάζει ἕνα σπαρακτικό οὐρλιαχτό, παρατάει ἀπ’ τὸ στόμα κι’ ἀπ’ τὰ χέρια του τὰ μαχαίρια, καὶ τρέχοντας σὰν τρελλὸς χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ’ τὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια θλάστησι τῆς Ζούγκλας.

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι ἔχουν σταματήσει τὰ τὰμ-τὰμ καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τους. “Η κεραινόβολη ἐπίθεσι τοῦ «Μαύρου Δαίμονα» ὅπως λένε τὸν Γκαούρ, τοὺς ἔχει κάνει νὰ τὰ χάσουν!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ’ τὸν κοντινὸ θάμνο ξεπετιέται κι’ ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα Ταταμπού. “Ετσι ὁ Γκαούρ μὲ τὸ ρόπαλο κι’ αὐτὴ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς χτυποῦν ἀλύπητα τοὺς ἀνθρωποφάγους. Ποῦ στὸ μεταξὺ θέβαια ἔχουν συνέλθει ἀπ’ τὴν πρώτη ἐντύπωσι καὶ ζητᾶνε νὰ τοὺς σπαράξουν μὲ τίς φοβερὲς χατζάρες τους.

“Η τερατόμορφη Ζουράλ, ἡ γυναίκα τοῦ ἄγριου φύλαρχου, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω ἕνα ἀπὸ τὰ πεταμένα μαχαίρια τοῦ ἄντρα τῆς καὶ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ ἀπαίσιμα μαῦρα τῆς δόντια, κρύβεται γρήγορα σ’ ἕνα πυκνὸ κοντινὸ θάμνο.

Τὸ μακελειὸ συνεχίζεται. Μά οἱ Καννίβαλοι, ὕστερα ἀπ’ τὸν τραυματισμὸ καὶ τὸ φευγιὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, δὲν ἔχουν τὸ κουράγιο ποὺ θὰ εἶχαν ἂν θρῖσκόταν κι’ ἐκεῖνος ἀνάμεσά τους.

“Αν μόνον ἀκόμα ἐκεῖ καὶ

χτυπιῶνται μὲ τοὺς δυὸ τρῶμεροὺς ἐπιδρομεῖς, τὸ κάνουν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ σωθοῦν...

“Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού δέχονται πολλὰ χτυπήματα τους. Ἀπ’ τὰ λαβωμένα τους κορμιά τρέχει ποτόμι τὸ αἷμα. “Ομως στέκονται ἀκλόνητοι. Μὲ τὸ ρόπαλο καὶ τὸ μαχαίρι σκορπίζουν σπάταλα τὸ θάνατο καὶ τὸν ἀφανισμὸ στοὺς κακούργους.

Μὰ αὐτοὶ εἶναι δυὸ μονάχα. “Ενῶ ἐκεῖνοι εἶναι πολλοί, πᾶνω ἀπὸ πενήντα!...

“Ετσι, σιγά-σιγά, ἀρχίζουν νὰ κουράζονται καὶ δὲν ἔχουν πιά τὴν πρώτη τους ὁρμή. Ἐὰ χτυπήματά τους ὅσο πάνε γίνονται πιὸ ἀδύναμα καὶ λιγοστεύουν... Νοιώθουν πῶς γρήγορα θὰ σωριαστοῦν κι’ αὐτοὶ λιπόθυμοι πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

Καὶ νά: Πρῶτη ἡ Ταταμπού κάνοντας νὰ χτυπήσῃ ἕνα ἀνθρωποφάγο ποὺ προφταίνει καὶ παραμερίζει, χάνει τὴν ἰσορροπία τῆς καὶ σωριάζεται θαρεῖα κάτω... “Ο Γκαούρ παρατάει τὴ μάχη, σκύβει πᾶνω τῆς καὶ ζητάει νὰ συνεφέρῃ.

Οἱ Καννίβαλοι βλέποντας τὸν ξεθακρεῖουν τώρα. Γίνονται περισσότερο ἐπιθετικοί.

Καὶ δυὸ-τρεῖς ἀπ’ αὐτοὺς χτυπᾶνε μὲ τὰ κοντάρια τους τὸν μελαψὸ γίγαντα.

Κι’ αὐτός, ἐξαντλημένος καθὼς εἶναι ἀπ’ τὴν κούρασι κι’ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει, σωριάζεται, ἀλλοίμονο, ἀναίσθητος πᾶνω στὴ λιπόθυμη πανῶρια συντροφισσά του.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἀλλοῶ-

ζουν τώρα με άγρια χαρά, πανηγυρίζοντας την αναπάντεχη νίκη τους!

Μερικοί από δαύτους κόβουν γρήγορα χορτόσγινα από τα γύρω δέντρα... Ο Γκαούρ κι' η Ταταμπού βρίσκονται σέ λίγο δεμένοι χεροπόδαρα!

Ο τρομερός φύλαρχος Λανούθ είχε, πριν λίγο, ξαναγυρίσει με το ένα χέρι σπασμένο απ' το φοβερό χτύπημα του «Μαύρου Δαίμονα». Και κρυμμένος κάπου εκεί κοντά παρακολουθούσε το μακελειό που γινόταν έξω απ' το παλάτι του.

Έτσι, τώρα που βλέπει τη νίκη των άραπάδων του, θγαίνει απ' την κρυψώνα και χύνεται μανιασμένος πάνω στ' αναίσθητα κορμιά του Γκαούρ και της Ταταμπού. Τους γτυπάει, τους κλωτσάει, τους ποδοπατάει!

Νά όμως που ξαφνικά τα θλωμένα μάτια του αντικρύζουν κάτω ένα απ' τα τρία μαχαίρια που είχε παρατήσει φεύγοντας για να σωθή. Τό αρπάζει με το γερό χέρι που του άπόμεινε, γονατίζει μπροστά στους δυο συντρόφους, τó σηκώνει ψηλά για να πάρη φόρα και κάνει να τó κατεβάση με άφάνταστη όρμη και λύσσα ίσια κατά την καρδιά του Γκαούρ!...

Μά δέν προφταίνει. Τήν ίδια στιγμή κάτι πραγματικά άπίστευτο γίνεται. Κάτι που καί ή πιό τολμηρή φαντασία δέν θά μπορούσε να συλλάβη.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Κάτι σάν μεγάλο μαχαίρι οφυρίζει στον άέρα. Καί γρήγορο σάν σάιτα φτάνει στή θεία του Λανούθ και καρφώνεται στην καρδιά του!

Ο τρομερός άρχικανίθαλος, γονατισμένος καθώς θρίσκεται με τó χέρι ψηλά, σωριάζεται άμέσως κάτω.

Οί τερατόμορφοι άνθρωποφάγοι γύρω του — όσοι έχουν άπομείνει ακόμα ζωντανοί — σαστίζουν πάλι. Για λίγες στιγμές κυττάζουν σάν μαρμαρωμένοι τόν Άρχηγό τους. Τέλος τόν άνασηκώνουν και πασχίζουν να τόν συνεφέρουν. Γρήγορα όμως σταματάνε. Έχουν καταλάβει πώς είναι πιό νεκρός!...

Στό μεταξύ, απ' τó θάμνο που είχε κρυφτή, ξεπετιέται μανιασμένη ή φυλαρχίνα Ζουράλ. Ο σκοτωμός του άντρα της την έχει κάνει τρελλή από λύσσα και άπόγνωσι! Σφίγγει με δύναμι τó μαχαίρι που κρατάει και γύνεται να σπαράξη τους δυο άναίσθητους έχθρους.

Κι' όπως πριν από λίγο ό Λανούθ, έτσι τώρα κι' αυτή, γονατίζει μπροστά τους, σηκώνει τó μαχαίρι της κι' ετοιμάζεται να τó καρφώσει στην καρδιά της Ταταμπού.

Όμως κι' αυτή δέν προφταίνει. Κι' έτούτη τη φορά να άπίστευτο θαύμα γίνεται!

Φαίνεται πώς ό μεγάλος θεός της Ζούγκλας και του Κόσμου όλου άγαπάει και προσ-

**Ένα μεγάλο μπουλούκι από άγριους καννίβλους τρέχει
άλαφιασμένο πρὸς τὸ ἱερὸ δέντρο Πίσω τοῦς ἀκολουθοῦν
οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους.**

τατεύει τὸν ὑπέροχο Ἕλληνα
καὶ τὴν πανώρια Ἑλληνίδα!

Ἡ τερατόμορφη Ζουράλ, ἐ-
νῶ κρατάει σηκωμένο ἀκόμα
τ' ὠπλισμένο χέρι, κάτι φοβε-
ρὸ ἀντικρύζει μπροστά της.
Καὶ τ' ἀπαίσια θολὰ μάτια
της γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο
καὶ φρίκη!

Μένει γιὰ λίγες στιγμές
στή στάσι αὐτὴ ἀκίνητη σὰ νὰ
τὴ χτύπησε κεραυνὸς στὸ κε-
φάλι.

Ἐχει ἀντικρύσει μαύρους
καπνοὺς νὰ θγαίνουν μέσ' ἀπ'
τὸ χορταρένιο παλάτι της.

— Φωτιάαα! Φωτιάαα! ξε-
φωνίζει σπαρακτικά.

Πετιέται ὀρθὴ καὶ τὸ φονι-
κὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὸ

χέρι της. Ἐνῶ οἱ λαίμαργες
φλόγες στὸ μεταξύ ἔχουν ἀ-
γκαλιάσει τὸ εὐφλεκτο σπιτι-
κό της.

— Τὰ παιδιὰ μου! Τὰ παι-
διὰ μου, οὐρλιάζει τώρα μέ
ἀπόγνωσι.

Καὶ χωρὶς στιγμή νὰ διστά-
σῃ χύνεται σὰν τρελλὴ μέσα
στὶς φοβερὲς φλόγες!... Ἄ-
διαφορεῖ γιὰ τὸν βέβαιο θά-
νατο ποὺ τὴν περιμένει. Φτά-
νει νὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὰ
σπλάχνα της!

Μέσα της ἔχει τώρα ξυπνή-
σει ἡ Μάννα! Ἡ αἰώνια κι'
ἀθάνατη Μητέρα! Ποὺ εἶναι
ἴδια πάντοτε: ἔτε πολιτισμέ-
νη, ἔτε ἄγρια.

Ὅμως ἀλλοίμονο σ' αὐ-

τήν: Τὰ δυὸ ἀγαπημένα παι-
διά της δὲν θρίσκονται ποι-
θενά μέσα στο χορταρενιο
παλάτι τοῦ καίγεται...

Ἡ ἄμοιρη Ζουράλ ψάχνει
καὶ ξαναψάχνει, ὥσπου οἱ κα-
πνοὶ τὴν πνίγουν, χάνει τὶς αἰ-
σθήσεις της καὶ σωριάζεται
κάτω...

Λαίμαργες τώρα οἱ κόκκι-
νες φλόγες ἀγκαλιάζουν τὸ
κορμί της κι' οἱ φρικτοὶ πό-
νοι τὴ συνεφέρνουν γιὰ μιὰ
στιγμὴ. Ἀνοίγει γιὰ στερνὴ
φορὰ τὰ μάτια καὶ τὸ βλέμ-
μα της εἶναι πάλι ἐρευνητικό.
Καὶ στὴν τραγικὴ αὐτὴ κατὰ-
στασι πού θρίσκεται, ἐξακο-
λουθεῖ νὰ ψάχνῃ ἀκόμα! Ν'
ἀναζητᾷ τὰ χαμένα της παι-

διά...

Μὰ ἡ φωτιά δὲν ἔχει καρ-
διά, ἀλλοίμονο!... Σὲ λίγο τὸ
μαῦρο κορμί τῆς τραγικῆς
μητέρας ἔχει γίνει πῦρ μαῦρο
ἀκόμα: Σὰν κάρθουνο!

Ὅμως στὸ μεταξύ κι' οἱ
ἄλλοι Καννίβαλοι σκορπίζουν
οὐρλιάζοντας τὸ ρομαγμένοι.
Ἐνα-ἕνα ἀγκαλιάζουν οἱ φλό-
γες καὶ τὰ δικά τους χορτα-
ρένια καλύβια. Λές καὶ κά-
ποιο ἀόρατο χέρι ἐμπρηστοῦ
γυρίζει ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο
καὶ τοὺς θάζει φωτιά! Ἐτσι
τρέχουν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ σώ-
σουν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παι-
διά τους...

Στὸ μέρος πού γίνηκε τὸ
μακελειό — μπροστὰ στὸ χορ-

Ὁ Γκακούρ μὲ τὸ τριμερὲς τοῦ ρόπαλο καὶ ἡ Ταταμποῦ μὲ
τὸ φονικό της μαχαίρι χτυποῦν τώρα ἀλύπητα τοὺς ἀπαι-
σιεῖς ἀνθρωποφάγους.

ταρένιο παλάτι δηλαδή — δέν μένουν παρά τ' άψυχα κουφάρια τών σκοτωμένων ανθρωποφάγων με τών άρχηγό τους και τά άναίσθητα κορμιά του Γκαούρ, τής Ταταμπού και του Ναζράτ.

Και νά: Ξαφνικά, ο άναίσθητος άδελφός του Ταρζάν άρχίζει νά συνέχεται. Σαλεύει τά χέρια, τά πόδια κι' άνοίγει άργά τά μεγάλα γαλάζια μάτια του.

"Ύστερα άνασηκώνεται άργά και για λίγες στιγμές κυττάζει γύρω του χαμένα... "Ωσπου τέλος πετιέται όρθος και κυττάζοντας τόν άναίσθητο μελαψό γίγαντα και τή λιπόθυμη πανώρια Έλληνίδα, μουρμουρίζει λόγια άκατάληπτα:

— "Επί τέλους, Ταταμπού! Αυτή τή φορά δέν θά μου γλυτώσης... "Αλλά πρώτα, πρέπει νά πεθάνης κι' ύστερα νά γίνης σκλάβος μου!

Τό χωριό τών ανθρωποφάγων έχει φουντώσει τώρα για καλά! Οί χορταρένιες καλύβες τους καίγονται σάν λαμπάδες! Ένώ ταυτόχρονα, σπαρακτικές κραυγές ακούγονται από παντού. Ούρλιαχτά τρόμου και φρίκης!

"Ο Ναζράτ θγάζει τώρα άπ' τήν κρυφή τσέπη του τομαρένιου παντελονιού του τά δεκατρία φύλλα του θάνατου Σελγάν. Σκύβει θιαστικός πάνω άπ' τήν άναίσθητη Ταταμπού... Τής άνοίγει τό στόμα και στίβει με τά δάχτυλά του τά ζουμερά φύλλα... Οί σταγόνες πέφτουν ίσια στο

λαιμό της κι' ο κακούργος μετράει:

— Μιά... δυό... τρεις... τέσσερες... πέντε... έξη...

Και σταματάει. Σηκώνεται και θιαστικός πάλι και κουτσαίνοντας απομακρύνεται όσο μπορεί πιο γρήγορα. "Ωσπου σέ λίγο χάνεται πίσω άπ' τήν πυκνή θλάσθησι τής άγριας περιοχής.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΙΩΝ

Καλά όλ' αυτά θέβαια, μά δέν πρέπει νά ξεχάσουμε και κάποιον που παρά λίγο νά τόν... ξεχάσουμε!

Κι' αυτός δέν είναι θέβαια άλλος άπ' τόν φοβερό και τρομερό Ποκοπικό. Τόν κυνηγό άγρίων κονίκλων. Τόν γόη φιδιών και κοριτσιών και τόν προτάτη τών...

Κι' αλήθεια: αυτή τή φορά ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» έδειξε πώς είναι πραγματικά και προστάτης τών κουτών και αδυνάτων!

Γιατί κουτοί ήταν θέβαια και ο Γκαούρ και ή Ταταμπού, άφου πήγαν νά τά θάλουν μονάχοι τους με μιá δλόκληρη φυλή ανθρωποφάγων!

"Ας ξαναγυρίσουμε λοιπόν λίγο πίσω στην Ιστορία μας για νά δούμε, δλοζώντανη μπροστά μας τή δράσι και τούς ήρωίςμους του κουτοτετραπέρατου νάνου μας!

"Όπως θυμόμαστε, τέλος, ο Ποκοπικό ήταν κρυμμένος στο μεγάλο πυκνό θάμνο μαζί με τόν μελαψό γίγαντα και

τῇ συντροφισσᾷ του. Ὅταν ξεφυγαν αὐτοὶ γιὰ νὰ χτυπηθοῦν μὲ τοὺς Καννίβαλους, ἔμεινε ἄρκετὰ ἀκόμα, στὴν κρυψώνα του παρακολουθώντας καὶ «σπάζοντας πλάκα» μὲ τὸ τρομακτικὸ μακελειὸ πού γινόταν.

— «Ε, ρε τρέλλα πού τὴν ἔχει ὁ κόσμος, μурμουρίζει κάθε τόσο.

Σκάρωσε μάλιστὰ στὸ πὶ καὶ φῖ κι' ἕνα σιστάκι καὶ τὸ σιγανομυρμούρισε ρομαντικά καὶ φάλτσα :

**«Ὅσο κρατάει τὸ μακελειὸ
στὸ θάμνο θὰ λουφάξω,
κι ὅσους σκοιῶσῃ ὁ Γκαοῦρ
θὰ βγῶ καὶ θὰ τοὺς . . . σφά-
[ξω]!»**

Νὰ ὅμως πού σὲ μιὰ στιγμή βλέπει τὴν Ταταμπού νὰ σωριάζεται κάτω λιπόθυμη. Καὶ τὸν Γκαοῦρ νὰ σκύβῃ ἀνήσυχος πάνω της γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Ἦτοτε βλέπει τοὺς Καννίβαλους νὰ τὸν χτυποῦν μὲ κοντάρια καὶ νὰ σωριάζεται κι' αὐτὸς πάνω στὴ μελαψὴ κόρη :

— Κύλησε ὁ τέντζερης καὶ βρῆκε τὸ καπάκι! μурμουρίζει φιλοσοφικά ὁ νᾶνος.

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν βλέπῃ τὸν ἀπαίσιο φύλαρχο Λανούθ νὰ γονατίζει μπροστὰ στοὺς δυὸ συντρόφους καὶ νὰ σηκώνῃ τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά τοῦ Γκαοῦρ.

Ἀφάνταστα τραγικὴ εἶναι

ἡ στιγμή! Ὅμως ὁ Ποκοπικό δὲν χάνει καθόλου τὸ κέφι του.

— «Αν τοῦ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά, πιθανόν νά... ξυπνήσῃ ὁ Μαντράχαλος καὶ νὰ δῇ πὼς εἶναι... πεθαμένος, μούρμουρίζει. Ὅποτε, θὰ θυμώσῃ καὶ ποιὸς ἀκούει τίς φωνές του. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προλάβω τὸ κακὸ!

Καὶ τραβώντας με θιάσι τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του, ξετρυπώνει ἀπ' τὸ θάμνο καὶ τὴ σβουρίζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ, ἴσια κατὰ τὸν κακοῦργο φύλαρχο.

Στὸ πέταγμα τῆς χατζόρας ἔχει μεγάλῃ πείρα ὁ Ποκοπικό. Γιατὶ ἔτσι τὴν πετᾷ πάντα καὶ σκοτώνει ἀπὸ μακριὰ τοὺς ἄγριους κόνικλους. Ἐπειδὴ, φυσικά, φοβάται νὰ πιασθῇ μαζί τους... στὰ χέρια.

Ἔτσι, ὅπως εἶδαμε, ἡ κωμικοτραγικὴ λάμα της σχίζει τὸν ἄερα σφυρίζοντας καὶ φτάνοντας τὸν Λανούθ, καρφώνεται βαθειὰ στὴν καρδιά του! Κι' ὁ κακοῦργος σωριάζεται ἀμέσως κάτω νεκρός.

— Φτοῦ μου νὰ μὴν ἀβασικαθῶ, κάνει ὁ Ποκοπικό. Βρέ, τοῦ λόγου μου, εἶμαι σπουδαῖος καὶ δὲν τῶξερα!... Πρέπει ν' ἀνοίξω Σχολὴ Σφαγτικῆς καὶ Σκοτωστικῆς! Γιὰ νὰ βγάλω διπλωματούχους σφάχτες καὶ Σκοτωσταράδες! Ἀμέ!;

Ὅμως, τὸ σωτήριο ἔργο του δὲν ἔχει τελειώσῃ ἀκόμα. Ἔτσι, γλυστράει γρήγορα στὸ χορταρένιο παλάτι

τοῦ νεκροῦ πιά φύλαρχου. Μπαίνει μέσα καὶ ψάχνοντας βρίσκει τὶς τοακμακόπετρες καὶ τὴν Ἰσκα ποὺ ἀνάβει φωτιά. Βλέπει ὁμῶς καὶ σὲ μιὰ γωνιά δυὸ δίδυμα μωρὰ ποὺ κοιμῶνται θαθεῖα.

— Σίγουρα τὰ βασιλόπουλα θάβει! Τὰ ὄρφανὰ τοῦ μακαρίτη, μурμουρίζει μὲ συμπόνοια ὁ νᾶνος καθὼς τὰ κυττάζει.

Καὶ συλλογιέται ψιθυριστά :

— Ἐγὼ λέω τώρα νὰ θάλω φωτιά καὶ νὰ κάψω τὸ παλάτι. Αὐτὰ ὁμῶς τὰ φουκαριάρικα εἶναι παιδιά. Γιατὶ λοιπὸν νὰ τ' ἀφήσω ἐδῶ καὶ νὰ ψηθοῦνε στὴ θράκα; "Αν ἦτανε... κάστανα, μάλιστα!

Κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ ἓνα μωρὸ σὲ κάθε του χέρ., τὰ θγάζει γρήγορα ἐξω καὶ προχωρώντας ἀρκετά, τ' ἀποθέτει σὲ ἀσφαλισμένο μέρος.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τέλος, ξαναγυρίζει, τρίβει τὶς τοακμακόπετρες, ἀνάβει τὴν Ἰσκα καὶ θάζει φωτιά στὰ χορταρένια... ντουβάρια τοῦ παλατιοῦ!

Μαῦροι καπνοὶ βγαίνουν ἀμέσως καὶ σὲ λίγες στιγμὲς οἱ κόκκινες φλόγες τὸ ἀγκαλιάζουν λαίμαργα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή — ὅπως εἶδαμε — ἡ τερατόμορφη φυλαρχίνα Ζουράλ εἶχε σηκώσει τὸ φονικὸ μαχαίρι της γιὰ νὰ τὸ καρφώσει στὴν καρδιά τῆς ἀναισθητῆς Ταταμπούς...

Ὅμως ἀντικρῶζει τοὺς καπνοὺς καὶ τὴ φωτιά καὶ νομίζοντας πὼς τὰ παιδιά της εἶναι μέσα στὸ παλάτι, βουτάει σὺν τρελλῇ στὶς φλόγες γιὰ νὰ τὰ σώσει. Καὶ βρίσκει τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ βρῆκε...

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό ἔχει σώσει τώρα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Γκαοῦρ καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ταταμπούς.

— Γι' αὐτὸ λέγομαι καὶ «Προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων», μурμουρίζει ἱκανοποιημένος.

Κι' ὁμως, ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» δὲν ἐπαναπαύεται στὶς δαφνες του. Χωρὶς νὰ χάσει στιγμή ἀρπάζει ἓνα χοντρὸ αναμμένο ξύλο ἀπὸ τὸ παλάτι ποὺ καίγεται. Καὶ τρέχοντας πλησιάζει μιὰ μιὰ, τὶς χορταρένιες καλύβες τῶν ἀνθρωποφάγων καὶ τοὺς θάζει φωτιά...

Σὲ λίγο ὁλόκληρὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Ντάρα—Ντάν καίγεται σὺν ἓνα τεράστιο πυροτέχνημα!

Ἔτσι, οἱ Καννίβαλοι τοὺς παρτάβει ὅλους καὶ τρέχουν νὰ σώσουν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει κάνει πιά αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Τώρα πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ συνέλθουν καὶ νὰ φύγουν μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγριὸ τόπο.

Ὅμως ἀλλοίμονο!

Τὴ στιγμή ποὺ θάζει φωτιά στὴν τελευταία καλύβα, μιὰ ἀπ' τὶς ἀγριες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ποὺ καίγεται, τὸν

Ὁ φοβερός ἀρχικαννίβαλος χορεύει ἑξαλλος μὲ τὰ τρία μαχαίρια του γύρω ἀπ' τὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Ταρζάν.

Ελέπει μὲ τὸ φλογισμένο ξύλο στὰ χέρια. Καὶ δὲν χρειάζεται βέβαια φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸς ἔβαλε τὴ θανατερὴ φωτιά στὰ σπίτια τους.

Ἔτσι, μανιασμένη καὶ ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ κακὸ της χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια!

Ὁ νάνος παρατάει τὸ μπουρλότο του καὶ τὸ θάζει σὰν τρελλὸς στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ. Τρέχει τόσο γρήγορα ὁ δυστυχισμένος πού οἱ τεράστιες πατούσες του χτυπᾶνε σ' αὐτιά του!

Ὅμως, ἡ τερατόμορφη μαύρη πού τὸν κυνηγᾷ, τρέχει τὸ ἴδιο κι' αὐτή. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν καμακώσῃ

σὰν χταπόδι μὲ τὰ μακρὰ καὶ σουθλερὰ νύχια τῶν χειρῶν της.

Κι' ὁ Ποκοπικό, καθὼς τρέχει, μурμουρίζει ἀνήσυχος :

— Βρὲ θέλεις νὰ μ' ἐρωτεύτηκε κ' ἐτοῦτή καὶ νὰ θέλῃ νὰ μέ... ζητήσῃ εἰς γάμον;

Καὶ συνεχίζει ἀναστενάζοντας :

— Ἀχ, δάχ, τί τραῖμαι κι' ἐμεῖς οἱ ἄμορφοι!...

Μὰ ἡ μανιασμένη ἀνθρωποφάγα ὅλο καὶ τὸν κοντοσυγώνει. Γρήγορα θὰ τὸν φτάσῃ γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ λαίμαργα τὶς τρυφερὲς σάρκες του.

Ὁ νάνος τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ θγάζει δυνατὰ κι' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητά:

— Βοήθεια, θρέεεε! Θά με
φᾶνε πιά αὐτές οἱ γυναῖκες!

H ΚΡΑΥΓΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“Ὁμως ὁ τρόμος δίνει φτε-
ρά στὰ πόδια τοῦ κωμικοτρα-
γικοῦ νάνου. Τρέχει ὁ ἄμοι-
ρος μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα
ἔτσι πού οἱ ἀνοικονόμητες πα-
τούσες του πετᾶνε σπίθες!

Μὰ τὸ ἴδιο γρήγορα τρέχει
κι’ ἡ μανιασμένη ἀνθρωποφά-
γαινα.

Κι’ ὁ Ποκοπικό, πού ἀκούει
σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω του
τὸ ποδοβολητὸ της, μουρμου-
ρίζει ἀπελπισμένος:

— Πείσμα τόχει θάλει ἡ ἄ-
τιμη!... Ἄν δὲν μὲ φάη, δὲν
θά... ξεθυμώση!

“Ἔτσι λοιπὸν τρέχοντας, ἔ-
χουν ξεμακρύνει ἀρκετὰ κι’
οἱ δυὸ ἀπ’ τὸ χωριὸ πού ἔξα-
κολουθεῖ νὰ καίγεται.

— Βοήθειααα! Ξαναφωνά-
ζει πιὸ δυνατὰ τώρα ὁ νᾶνος.
Πιάσ’τε με, θρέεεε! Πιάσ’τε
με γιατί θά τὴ σφάξωωω!

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά παίρ-
νει στὶς φωνές του ἀπόκρισι :

— Ἄλοοο! Ἀαααοοοοο!

Εἶναι ἡ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ
Ταρζάν πού κάνει θεριὰ κι’
ἀνθρώπους στὴ Ζούγκλα νὰ
τρέμουν στὸ ἄκουσμά της!

Καὶ σὲ λίγες στιγμές, πίσω
ἀπ’ τοὺς θάμνους καὶ τὶς πυ-
κνὲς φυλλωσιὲς ξεπροβάλει
ἀνήσυχος ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας.

Ἡ τερατόμορφη μαύρη μό-
λις τὸν βλέπει σταματᾷ καὶ

γυρίζοντας μπρὸς-πίσω τὸ θά-
ζει τρομοκρατημένη στὰ πό-
δια γιὰ νὰ σωθῇ.

— “Ὁχι, κᾶτσε ντὲ ἂν σοῦ
θαστάη, παλιο - ἀνθρωποφα-
γᾶνα! τῆς φωνάζει κοροϊδευ-
τικά ὁ Ποκοπικό.

Καὶ γυρίζοντας ἄμέσως ἐ-
ξηγεῖ στὸν Ταρζάν :

— Τὴν πρόσεξες τὴ φοβι-
τοιάρα; Μόλις μὲ εἶδε πού θύ-
μωσα τῆς πῆγε «νά»! “Ἐγινε
καπινός, λαγός κι’ ἄγριος κό-
νικλος, πανάθεμά τη!.. Τὶ νὰ
σοῦ κάνω ὅμως! “Ἐπρεπε νὰ
τῆς κόψω τὸ κεφάλι μὲ τὴ χα-
τζάρα μου κι’ ἄς τὴν πᾶ τρέ-
χη νὰ θρῇ ψαρόκολλα νὰ τὸ
κολλήσῃ! Ἀμέ!;

— Τὶ ζητᾷς ἐσὺ ἐδῶ; τὸν
ρωτᾷει σοβαρὰ ὁ Ταρζάν.

“Ὁ νᾶνος ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια :

— Ἐγὼ τί ζητᾷω; Χί, χί,
χί! Βρὲ ἐδῶ εἵμαστε ὅλος ὁ
θῖασος, ζωὴ νάχουμε: “Ὁ Γκα-
οῦρ, ἡ Ταταμπού, τοῦ λόγου
μου καὶ τοῦ λόγου σου δυὸ
φορές. Μιά ἐδῶ καὶ μιὰ παρα-
κάτω!

— Ἐγὼ τώρα ἦρθα, μур-
μουρίζει ἀφηρημένος ὁ “Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας. Εἶχα
θῆγῃ νὰ χτυπήσω κανένα ζαρ-
κάδι κι’ ἀκούσα τὶς φωνές
σου! Μήπως ἦταν ὁ ἀδελφός
μου ὁ Ναζράτ;

“Ὁ Ποκοπικό τοῦ κλείνει
πονηρὰ τὸ μάτι :

— Βρὲ ὅεν τὰ παρατάς τὰ
τέτοια, κύρ Μεγαλειότατε!...
Τὸν «ὕπνᾶνπτυκτο» μᾶς πα-
ρασταίνεις τώρα; Τὶ Ναζράτ
καὶ πράσιν’ ἄλογα μοῦ κοπα-
νᾷς; Ἀφοῦ τοῦ λόγου σου τὴ

δουλεύεις τὴ μηχανή! Πότε κουτσαίνεις, ποτὲ δὲν κουτσαίνεις καὶ πάει λέοντας... "Α, ὅλα κι' ὅλα μπαρμπα - Ταρζάν! Μεταξὺ κατεργαρέων πρέπει νὰ ὑπάρχη εὐλικρίνεια. Καὶ μεταξὺ εὐλικρινέων κατεργαρίνια! Πέσ' το καθαρὰ πῶς πᾶς νὰ ξεμουαλίσῃς τὴν κυρά Λουκούμω! Νὰ σοῦ πῶ μπράβο καὶ μὲ τὶς ὑγιεῖς σου. Μὲ ἀντιλήθῃσαι, τὸ ὁποῖον:

Ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν φαίνεται νὰ προσέχη τὰ λόγια του. Μένει γιὰ λίγο θαθεῖα συλλογισμένος. "Υστερὰ, τὸν ρωτᾷ νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού. Καὶ τὶ κακὸ τοὺς ἔκανε πάλι ὁ Ναζράτ.

Ὁ ναῖος τοῦ ἐξηγεῖ σοβαρὰ :

— Τοῦ λόγου σου, κύρ Ταρζάν μου, τούτῃ τῇ στιγμῇ ποὺ μιᾶμε, θρίσκεσαι ἀναισθητὸς στὸ μακαρίτικο χωριὸ τῶν Ντάρα-Ντάν. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γκαοῦρακας κι' ἡ Ταταμπούκα! "Ὅλοι στὴν ἀναισθησία τὸ ρίξατε, μὲ τὸ συμπάθειο!...

Καὶ τοῦ ἀναφέρει μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται ἀνάστατος μόλις τ' ἀκούει.

— Κινδυνεύει λοιπὸν ὁ Γκαοῦρ, ὁ ἀγαπημένος φίλος κι' «ἀδελφός» μου; τὸν ρωτᾷ. Πρέπει νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσω! Νὰ τὸν σώσω. Πᾶμε γρήγορα νὰ τοῦ δείξῃς ποῦ βρίσκονται! τὸν διατάζει.

— Κατὰ ἐκεῖ, τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι του ὁ Ποκοπικό, χωρὶς διάθεσι νὰ μετακινηθῇ.

Ὁμως ὁ Ταρζάν θιάζεται. Κι' ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τὸ πόδι, ξεκινᾷ ἀμέσως καὶ προχωρεῖ τρέχοντας. Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» κρέμεται ἀνάποδα ἀπ' τὸ χέρι του σὰν μαδημένο κοκορόπουλο!...

ΣΦΑΧΤΑ ΓΙΑ ΣΟΥΒΛΙΣΜΑ

"Ετσι, ὁ λευκὸς γίγαντας, φτάνει γρήγορα στὸ μέρος ποῦ γίνηκε τὸ μεγάλο μακελειό. Ὁμως ὁλόκληρο τὸ χωριὸ τῶν ἀνθρωποφάγων εἶναι στάχτη!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού δὲν εἶναι ἀναισθητοὶ πιά. "Εχουν συνέλθει. Μὰ βρίσκονται ξαπλωμένοι κάτω καὶ δεμένοι χειροπόδαρα. Περιμένουν σὰν σφαχτὰ γιὰ ψήσιμο!... Γιατί, πλᾶί τους μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἀστεγούς πιά Καννίθαλους ἀνάθουν μὲ θιάσι φωτιά κι' ἐτοιμάζουνε δυὸ σοῦβλες ἀπὸ μακρὰ κλαδιὰ δέντρων.

Ὁ Ποκοπικό, ποῦ ὁ Ταρζάν τὸν ἔχει πιά παρατῆσει κάτω, κυττάζει τὶς ἐνδιαφέρουσες προετοιμασίες καὶ ξερογλείφεται μουρμουρίζοντας:

— Κι' ἔχω μιὰ πείνα, ἀδερφέ μου, Μεγαλειότατε! "Αλλο πού νὰ σοῦ λέω, κι' ἄλλο πού νὰ μοῦ λές!

Ὁμως ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Τραβάει ἀμέσως τὸ φονικὸ μαχαίρι του καὶ θγάζοντας τὴ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ χύνεται ἀκράτητος στοὺς ἀν-

θρωποφάγους.

Ἐκείνοι τὰ χάνουν σὴν ἀρχή. Μὰ γρήγορα συνέρχονται. Καὶ μὲ πέτρες, ξύλα κι' ὅ,τι ἄλλο θρίσκεται μπροστά τους πασχίζουν νὰ σκοτώσουν τὸν ἐπιδρομέα. Δὲν λογαριάζουν τόσο τὸν κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, ὅσο τὰ δυὸ λαχταριστὰ σφαχτὰ ποὺ θὰ καταβροχθίσουν ροδοιμημένα ἂν δὲν τοὺς τ' ἀρπάξῃ ὁ λευκὸς γίγαντας.

Μὰ ὁ Ταρζάν, ὅταν παλεύῃ, γίνεται πιὸ φοβερός κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ Χάρο ἀκόμα!

Σὲ λίγες κιόλας στιγμὲς ἔχει σωριάσει κάτω τοὺς μισοὺς ἀπ' τοὺς τερατομορφους κανίβαλους! Οἱ ἄλλοι μισοὶ τὸ θάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο, τραθηγμένος — καλὸ — κακοῦ — παρήμερα, φωνάζει στὸν ἀλσφιασμένο Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Μὴ μὲ παρεξηγῆς, Ταρζανάκο μου, ποὺ δὲν σέ βοήθαω... Ἐπίτηδες σ' ἀφήνω μοναχούλι σου γιὰ νὰ συνηθίσῃς καὶ νὰ πάρῃς τὸ κολάϊ. Ὡς πότες θὰ ζῶ τοῦ λόγου μου γιὰ νὰ σᾶς προστατεύω;

Ὁ λευκὸς γίγαντας, ἥσιχος τῶρα ἀπ' τοὺς ἀνθρωποφάγους, κόβει μὲ τὸ ματωμένο μαχαίρι του τὰ σχοινιά καὶ λευθερώνει τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, τοὺς λέει διατακτικά. Ἐδῶ πάντα ὑπάρχει κίνδυνος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους δαίμονες! Ἄν μὲ ρωτοῦσατε, δὲν θὰ σᾶς ἀφῆνα ποτὲ νὰ ρθῇτε!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, ὁρθὸς τῶρα, καρφώνει παράξενη τὴ ματιά του στὸν Ταρζάν. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Ταταμπού. Κανένας τοὺς ὁμῶς δὲν βγάζει λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἔτσι, ὅλοι μαζί, παίρνουν ἀργὰ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ξεχνάει θέβαια νὰ ξαναπάρῃ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του, τραβώντας την μὲ δυσκολία ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ μακαρίτη φύλαρχου Λανούβ.

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ !

Ἐχουν τῶρα προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν ὁ Γκαούρ ἀνοίγει ἐπὶ τέλους τὸ στόμα του καὶ ρωτᾷ τὸν Ταρζάν ξερά κι' ἀπότομα :

— Ἐσὺ πῶς θρέθηκες ἐδῶ;

— Τυχαία, τὸ ἀποκρίνεται.

Εἶχα θγῆ νὰ κυνηγήσω κι' ἄκουσα τίς φωνές τοῦ νάνου. Ἐσεῖς τί ἤρθατε νὰ κάνετε σ' αὐτὸ τὸ φοβερό κι' ἐπικίνδυνο μέρος ;

— Κυνηγούσαμε τὸν... τὸν ἀδελφὸ σου, μουρμουρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Καὶ ποῦ εἶναι τῶρα ὁ Ναζράτ; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ λευκὸς γίγαντας.

Ὁ Γκαούρ ἀναστενάζει :

— Ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ νὰ φυγε... Ὅμως μπορεῖ καὶ νὰ θρίσκεται ἀκόμα ἐδῶ, μαζί μας... Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος μοιάζει μὲ φάντασμα!...

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει καὶ δὲν λέει τιποτα... Κι' ὅλοι μα-

ζι συνεχίζουν σιωπηλοί την πορεία τους.

Ξαφνικά, ή πανώρια Έλληνίδα Ταταμπού σταματάει και μένει για λίγες στιγμές ακίνητη σάν μαρμαρωμένη. "Υστερα, βγάζει ένα απότομο σπαρακτικό ξεφωνητό: «Άσασ!» και σωριάζεται κάτω, λές και κεραυνός τη χτύπησε στο κεφάλι.

Οι γίγαντες σαστίζουν. Τά χάνουν! Καθώς σκύβουν κι' οί δυο μαζί να τη βοηθήσουν, τσογγρίζουν με όρμη τα κεφάλια τους. Μένουν για μερικά δευτερόλεπτα μισοαναίσθητοι. Βλέπουν τὰ δέντρα γύρω τους να στροβιλίζονται σέ τρελλό χορό!

Συνέρχονται όμως γρήγορα και τή ρωτάνε σχεδόν μαζί κι' οί δυο :

— Ταταμπού, τι έχεις; Τι νοιώθεις; Τι σου συμβαίνει;

Μά γρήγορα τὰ λόγια πνίγονται στά χείλια τους από τούς λυγμούς. Έχουν καταλάβει πώς τὸ γεροδεμένο μελαψό κορμί πού κρατοῦν στά χέρια τους είναι άψυχο πιά!

Η πανώρια Ταταμπού! Η περήφανη, άτρόμητη και ύπεροχη Έλληνίδα είναι νεκρή!

Οί δυο γίγαντες γονατίζουν πλάι της και κλαίνε σιωπηλοί! Ένω ο Ποκοπικό ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Άμάν, κυρά-Λουκούμω, κυρά-Λουκουμούλα μουσου! Τι σοδρθε να πεθάνης έτσι απότομα και στά καλά του καθουμένουσου! Δέν μās είδοποιούσες δυό-τρείς μέρες πὸ μπροστάσας! Πά, πώ, κα-

κό πού τδπαθα να σε χάσω πάνω στο άνθος της ηλικίας μουσου!...

...

Μιά παράξενη νεκρική συνοδεία φθάνει σέ λίγο στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου βουνού.

Ο Γκαούρ κρατάει στήν άγκαλιά του τη νεκρή πανώρια κόρη της Ζούγκλας.

Μπροστά προχωρεί ο Ποκοπικό και πίσω με κατεβασμένο κεφάλι ακολουθεί ο Ταρζάν.

Είναι σούρουπο πιά...

Ο μελαψός γίγαντας αφήνει κάτω τὸ άψυχο κορμί της άγαπημένης του Ταταμπού. Και μαζί με τὸν Άρχοντα της Ζούγκλας σκάβουν, με μυτερές πέτρες ένα βαθύ λάκκο. Κι' άποθέτουν μέσα σ' αυτόν τη νεκρή Έλληνίδα.

Ο Ποκοπικό έχει μαζέψει στο μεταξύ τὰ πὸ πολύχρωμα και μυρωμένα άγριολούλουδα. Όμως, πριν τὰ σκορπίση στὸν τάφο, θεωρεί καθήκον του να θγάλη στήν πεθαμένη κι' έναν «δεκάρικο» λόγο :

— Άξιολάτρευτος Νεκρά! μουρμουρίζει ανάμεσα σέ λυγμούς, ένω άπ' τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του τρέχουν θροχή τὰ δάκρυα!

Κι' επαναλαμβάνει πὸ δυνατά και μ' έμφασι:

— Άξιολάτρευτος Νεκρά, λέγω! Πρώτον, έρχομαι να άρωτήσω διά τήν καλήν σας ύγείαν και δεύτερον, αν άρωτάτε και δι' ήμās, καλώς

ύγ...

Δέν προφταίνει δμως νά τελειώσῃ ὁ ἄμμοιρος! Μιά τρομερή κλωσιά τοῦ Γκαούρ ἐκσφενδονίζει κι' αὐτὸν καὶ τὸν «δεκάρικό» του, σαράντα μέτρα μακρυά.

Ὁ ἀπαρηγόρητος νᾶνος σηκώνεται ἀπὸ ἐκεῖ πού ἔπεσε, τρίβει μελυσχολικὸς τὰ πονεμένα του πισινὰ καὶ φωνάζει σὺν Γκαούρ :

— Οὐ νά μοῦ χαθῆς, Μαντραχαλομαντράχαλε!... Ἐγὼ φταίω πού σοῦσωσα τὴ ζωὴ, παληο... ζωντοχῆρε!

.....

Ὁ Ταρζάν χαιρετάει σὲ λίγο θλιμμένα τὸ φίλο του καὶ ξεκινάει ἀπ' αὐτὸν παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ ὑρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας μένει μέχρι ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα κλαίγοντας γονατισμένος πλάι σὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης του ἀγνῆς συντρόφισσας.

Ἐπὶ ὅταν ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς ἀργὰ τὰ τρομακτικὰ βροχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ καὶ φτάνει στὴν ἔρημη πιά σπηλιά του.

— Νισάφι πιά! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό πού τὸν ἀκολουθεῖ νυσταγμένος. Ἐνα κιούπι δάκρυα ἔχυσες! Οὐτε... σύγνεφα νά ἦτανε τὰ μάτια σου!... Ἀεῖντε τὸ λοιπὸν τώρα. Πέσε νά κοιμηθοῦμε κι' αὔριο μὲ τὸ καλὸ θρίσκουμε καμμιὰ ἄλλη Λουκούμω νά γλυκαίνεται τὸ ματάκι μας! Ἀμέ!;

Ὁ Γκαούρ πλαγιάζει σιωπηλὸς στὰ χορταρένια στρωσίδια του. Ὅμως ὁ ἀνείπωτος πόνος καὶ σπαραγμὸς πού νοιώθει, δὲν τὸν ἀφήνουν νά κλείσῃ μάτι. Ἐνῶ πλάι του ὁ Ποκοπικό ξαπλωμένος ἀνάσκελα σάν ἀναποδογυρισμένος θάτραχος, ροχαλίζει σάν πουντιασμένος Δράκος!...

Η ΦΩΝΗ

ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Δέν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ σπαρακτική γυναικεία φωνὴ σκίζει, σάν μαῦρο πανί, τὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύχτας!

— Βοήθεια, Γκαούουουρρ!

Βοήθειααααα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νοιώθει κρύα ρίγος νά ξεπερνᾷ τὸ κορμί του. Τὸ μυαλὸ του λές καὶ τ' ἀνακατεύουν μ' ἓνα κουτάλι. Θαρρεῖ πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θά τρελλαθῇ!

Ἡ φωνὴ πού ἀκούσε εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ταταμπού! Ἡ φωνὴ τῆς νεκρῆς κόρης πού πρὶν ἔξη ὀλόκληρες ὥρες τὴν εἶχε θάψει ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὰ χέρια του!

Ἀνασηκώνεται κι' ἀφουγγράζετε καλύτερα.

Καὶ νά: Ἡ ἴδια φωνὴ ξανακούγεται, ἀλλὰ πιὸ μακριὰ τώρα:

— Βοήθεια Γκαούουουρρρ!

Βοήθειαααα!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ μ' ἓνα πήδημα περνάει πάνω ἀπ' τὸν κοιμισμένο νάνο καὶ θρίσκει! Ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Καί χωρίς ούτε στιγμή νά καθυστερήσῃ, κατεβαίνει πηδῶντας σαν τρελλός τὰ φοβερά βράχια τοῦ βουνοῦ του καί φτάνει κάτω!

Μά μέ τήν πρώτη ματιά πού ρίχνει βλέπει πως ὁ τάφος τῆς Ταταμποῦ εἶναι ἀνοιχτός καί ἄδειος! Ἡ νεκρή δέν βρίσκεται μέσα σ' αὐτόν. Ἔχει ἐξαφανιστῇ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τριγυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ φωνάζοντας τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του καί ψάχνοντας ὁλόκληρη τὴ γύρω ἀγρία περιοχή..

—Ταταμπούουουου!.. Ταταμπούουουου!

Τίποτα ὅμως... Καμμιά ἀπὸ κρиси δέν παίρνει...

Ξαφνικά ὅμως μιὰ ἰδέα φωτίζει τὰ θολὰ δακρυσμένα μάτια του. Καί συλλογιέται ψιθυριστά:

—Θὰ τρέξω ἀμέσως στὴ σπηλιά τῆς καλῆς μάγισσας! Θὰ ρωτήσω τὴ Χούλχα... Αὐτὴ θὰ ξέρῃ νὰ μοῦ πῇ: Ξαναζωντανεύουν ποτὲ οἱ πεθαμένοι;

Καί χωρίς νὰ χάσῃ στιγμή τρέχει ὅσο μπορεῖ πρὸς γρήγορα, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά τῆς παντοδύναμης μάγισσας, τῆς Ζούγκλας.

.....

Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαεὺρ νοιώθει κρύο ρίγος στὸ κορμί του. Ὁ τάφος εἶναι ἀνοιχτός καί ἡ νεκρὴ Ταταμποῦ δέν βρίσκεται μέσα.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

Κοντεύει νά ξημερώση πιά...
 'Η ξακουσμένη Χούλχα έχει
 ξεπνήσει από ώρα στη σπηλιά
 της και τρίβει κάτι ξερά θαν-
 ματουργά βότανα για νά φτιά-
 ξη τὸ φίλτρο τῆς καλωσύνης
 καὶ τῆς 'Αγάπης.

Ξαφνικά γρήγορο ἀνθρώ-
 πινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται
 νὰ πλησιάζη.

—Ποιὸς νᾶναι τέτοια ὥρα,
 μουρμουρίζει ἀνήσυχη.

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζο-
 ντας:

—Γιὰ νὰ τρέχη ἔτσι θὰ πῇ
 —ἀλλοῖμονο—πὼς κάτι πολὺ
 σοβαρὸ θὰ τοῦ συμβαίνει... Εἴ-
 θε ὁ μέγας θεὸς νὰ μοῦ δώ-
 σῃ τὴ δύναμι νὰ τὸν βοηθήσω
 ἂν ὁ σκοπὸς του εἶναι καλός,
 ἢ νὰ τὸν σώσω, ἂν εἶναι ἄρ-
 ρωστος ἢ χτυπημένος!

Καὶ νά: Δὲν ἔχει προφτασεῖ
 νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τῆς ὅ-
 ταν μπαίνει ἀλαφιασμένος καὶ
 σὺν σίφουνας στὴ σπηλιά τῆς
 ὁ Γκαούρ.

—Καλῶς τὸ ἀγαπημένο μου
 παλικάρι! κάνει μόλις τὸν
 ἀντικρύζει ἡ καλόκαρδη γε-
 ρόντισσα.

—Ὅμως ὁ μελαγχολὸς γίγαντας
 εἶναι ἀνυπόμονος:

—Χούλχα, τῆς λέει μὲ τὴ
 θραχνιασμένη φωνή του.

—Τὶ τρέχει, παιδί μου; Μή-
 πως χτυπήθηκες μὲ τὸν Ταρ-
 ζάν;

—Ὁχι!... Μὰ ἡ πανώρια
 Ταταμποῦ ἡ συνροφισά μου,
 πέθανε ξαφνικά.

—Ἦταν χτυπημένη;

—Ὁχι!

—Ἀρρωστη;

—Ὁυτε!

—Μήπως πήρε φαρμάκι γιὰ
 νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὶς πίκρες τῆς
 γλυκειᾶς ζωῆς;

—Ὁχι, καλὴ μου γερόντισ-
 σα...

—Τότε πὼς πέθανε; Ὁ Χά-
 ρος ποτὲ δὲν ἔρχεται νὰ πάρῃ
 μιὰ ψυχὴ, ἔτσι χωρὶς κανένα
 λόγο!...

—Δὲν ξέρω ἀπὸ τί πέθανε,
 τῆς λέει ὁ Γκαούρ. Ὅμως πε-
 θανε καὶ τὴν ἔθαψα ἐγὼ ὁ ἱ-
 διος μὲ τὰ χέρια μου!... Μὰ
 ὕστερα ἀπὸ ἕξη ὀλόκληρες
 ὥρες ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου
 τὴ φωνὴ τῆς. Μοῦ ζητοῦσε βο-
 ήθεια σὰ νὰ βρισκόταν σὲ πο-
 λὺ μεγάλου κινδύνου...

»Ἔτσι κατεβαίνω σὰν τρελ-
 λὸς τὰ βράχια τοῦ θουνού
 μου, φτάνω κάτω καὶ βρίσκω
 τὸν τάφο τῆς ἀνοιχτὸν καὶ
 ἄδειον... Ἡ νεκρὴ συντρό-
 ψισά μου ἔλλειπε!... Πέσ'
 μου λοιπὸν, καλὴ μου Χούλχα:
 Ξαναζωντανεύουν οἱ νεκροί;

Ἡ παντοδύναμη μάγισσα
 χαμογελάει θλιμμένα:

—Ὁχι, παλικάρι μου! Οἱ
 πεθαμένοι ποτὲ δὲν ξαναγυρί-
 ζουν στὴ ζωὴ!...

Κ' ἐνῶ τὰ θολὰ θαθουλωμέ-
 να γεροντικά μάτια τῆς φω-
 τίζονται παράξενα, συμπλη-
 ρώνει:

—Μὰ ἡ Ταταμποῦ ξαναγυ-
 ρισε... Γιατὶ ἡ Ταταμποῦ δὲν
 ἦταν νεκρὴ!...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΒΟΤΑΝΟ ΣΕΛΓΑΝ

— Δέν ήταν νεκρή ; ! ψιθυρίζει χαμένα ό μελαψός γίγαντας.

— Ναι, παιδί μου, τόν βεβαιώνει ή Χούλχα.

— Μά άφού είχε σταματήσει ή καρδιά της ! Άφού τó κορμί της είχε γίνει κρύο σάν τήν πέτρα ! Άφού τήν έθαψα σ' ένα βαθύ λάκκο. Καί πεθαμένη νά μήν ήταν, θά πέθαινε μέ τά τόσα χώματα πού ρίξαμε πάνω της...

Ή καλή μάγισσα παραξε-νεύεται:

— Γιατί λές «ρίξαμε»; Σέ βοήθησε καί κάποιος άλλος γιά νά τή θάψης;

— Ναι, τής άποκρίνεται ό Γκαούρ. Μαζί μέ τόν Ταρζάν σκάψαμε τó λάκκο. Μαζί μέ αυτόν τή θάψαμε;

Ή Χούλχα κουνάει τó κεφάλι της:

— Τώρα έξηγούνται δλα, παλικάρι μου, τού λέει. Μά μή μέ ρωτᾷς τίποτα πιά, γιατί δέν μπορώ νά σου πώ...

Ό Γκαούρ πέφτει στά πόδια της:

— "Οχι, καλή μου γερόντισσα ! Μή μέ άφήνης σ' αυτή τήν αγωνία καί τήν άπόγνωσι. Πέσ' μου τι συνέβη στήν Ταταμπού; Πώς άφού πέθανε, δέν ήταν πεθαμένη;

Ή Χούλχα άναστενάζει:

— Είμαι καί γιάτρισσα, παιδί μου. Κι' ένας γιατρός δέν έχει δικαίωμα νά λήη τά μυστικά έκείνων πού έρχονται νά ζητήσουν τή βοήθειά

του... "Ετσι κι' έγώ...

Όμως, ό Γκαούρ έπιμένει άφάνταστα. Κι' ή γερόντισσα, άναγκάζεται, γιά πρώτη φορά στή ζωή της, νά κάνη κάτι πού δέν είναι σωστό.

Καί τού έξηγεί ήρεμα:

— Τήν περασμένη νύχτα έφτας' έδω στή σπηλιά μου ό δοξασμένος Άρχοντας τής Ζούγκλας...

— Ό Ταρζάν;

— Ναι... Ήρθε νά μέ παρακαλέση νά τού δώσω τó μαγικό βότανο Σελγάν... Τού είπα πώς δέν τó έχω, μά θά μπορούσε νά τó βρή στό ιερό δέντρο Θούρ—Μαρβά πού βρίσκεται στό χωριό τής φυλής τών Ντάρα—Ντάν...

— Καί τι κάνει αυτό τó βότανο; ρωτάει άνυπόμονος ό μελαψός γίγαντας.

Σά νά μή τόν άκουσε ή Χούλχα, συνεχίζει:

— Τού είπα άκόμα καί πώς θά τó μεταχειριστή, άν κάποτε μπορέση νά τó άποκτήση... Θά στίψη δεκατρία άπ' τά φύλλα του. Κάθε σταγόνα άπό τó χυμό τους χαρίζει σ' έκείνον πού θά τήν πάρη, μία ώρα θάνατο. Θάνατο πραγματικό !

»Φαίνεται λοιπόν πώς ό Ταρζάν θ' άγαπάη κρυφά τήν πανώρια συντροφισσά σου. Καί θά κατάφερε νά τήν ποτίση μέ έξη σταγόνες άπ' τó τρομερό αυτό βότανο. "Ετσι, έσύ τή νόμισες παντοτεινά πεθαμένη καί τήν έθαψες...

»Σίγουρα όμως ό Ταρζάν πού ήξερε πώς στίς έξη ώρες θά ξαναζωντανένη, τήν ξέθα-

ψε... Καί την πήρε μαζί του...
Αυτό, παιδί μου, θά' εχη γί-
νει !...

Κι' ἡ καλή μάγισσα ἀνα-
στενάζει πάλι καί τόν παρα-
καλεῖ:

— Μὴν πῆς ὅμως ποτέ σέ
κανέναν ὄλ' αὐτὰ πού ἀκου-
σες ἀπ' τὸ στόμα μου... Ποτέ
ἄλλοτε, σέ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ
μου, δὲν ἔχω προδώσει τὸ μυ-
στικό κανέναν!

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ

Ὁ Γκαούρ κυττάζει τὴ
Χούλχα χαμένα:

— Ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν ἦρθε
ἐδῶ στὴ σπηλιά σου; τὴ ρω-
τάει.

— Ναί, παλικάρι μου, τοῦ
ἀποκρίνεται ἡ καλή γερόντισ-
σα. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Εἶσαι σίγουρη πῶς αὐτὸς
πού ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσῃ τὸ
θότανο τοῦ θανάτου, ἦταν ὁ
Ταρζάν; τὴν ξαναρωτάει.

Ἡ μάγισσα παραξενεύεται:

— Ἀμ ποιὸς θά' ἦταν, παι-
δάκι μου; Ἡ μήπως θαρ-
ρεῖς πῶς δὲν ξέρω τὸν Ταρ-
ζάν. Ἀμέτρητες φορές τὸν
ἔχω ἰδεῖ κι' ἄλλες τόσες τὸν
ἔχω γιατρέψῃ ἀπὸ λαθωμα-
τιές κι' ἀρρώστειες...

— Μήπως κούτσαινε, τὴ ρω-
τάει τώρα ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας.

Ἡ Χούλχα θυμᾶται:

— Ναί, ναί, δίκιο ἔχεις! Κι'
ἐγὼ τὸ πρόσεξα. Κούτσαινε
λιγάκι ἀπ' τὸ δεξιὸ πόδι... Κα-
θὼς ἔφευγε τὸν ρώτησα μά-
λιστα... Μὰ δὲν στάθηκε νὰ
μοῦ ἀποκριθῇ...

— Αὐτὸς ὁ κακοῦργος εἴ-
ναι! μουγγρίζει ἄγρια ὁ γι-
γαντόσωμος Ἕλληνας.

— Ποιὸς, παιδί μου; ρωτάει
ἀνύποπτη ἡ γερόντισσα.

Ὅμως, ὁ Γκαούρ δὲν τῆς
ἀποκρίνεται. Σκύβει μονάχα,
φυλάει μὲ σεβασμὸ κι' εὐγνω-
μοσύνη τὸ κοκκαλιάρικο χέρι
τῆς καί φεύγει βιαστικός ἀπ'
τὴ σπηλιά...

Σιγά-σιγά, ἔχει ἀρχίσει
πιὰ νὰ ξημερώνῃ...

Μὲ σφιγμένη καρδιά τώρα
ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέχει νὰ
συναντήσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας. Θά' τοῦ ζητήσῃ νὰ
τὸν βοηθήσῃ νὰ θροῦν τὸν ἀ-
παίσιον Ναζράτ. Νὰ σώσουν
τὴ νεκραναστημένη πανώρια
Ταταμπού.

Μὰ καθὼς προχωρεῖ, τρι-
κλίζοντας σὰν μεθυσμένος,
συλλογιέται σὲ μιά στιγμή,
ψιθυριστά:

— Μήπως ὅμως ἔχει δίκιο
αὐτὸς ὁ διαβολεμένος Ποκο-
πικό; Μήπως ὁ Ταρζάν εἶναι
ἐκεῖνος πού τὰ κάνη ὄλ' αὐ-
τά; Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος εἴ-
ναι πού παρασταίνει τὸν Ναζ-
ράτ, τὸν δίδυμο τάχα ἀδερφό
του;

Ἀμέσως ὅμως, ἀλλάζει
γνώμη καὶ τινάζοντας τὸ κε-
φάλι του διώχνει τίς μαῦρες
ὑποψίες πού ζητᾶνε νὰ φωλιά-
σουν σ' αὐτό. Καὶ μουρμουρί-
ζει :

— Ὅχι!... Δὲν μπορεῖ !...
Δὲν εἶναι ποτέ δυνατόν! Ὁ
Ταρζάν ἦρθε καὶ μᾶς ἔσωσε
πάλι ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ δόν-

τια! ... Χωρίς αυτόν, οί Καννί-
βαλοι θά μās σούβλιζαν καί
θά μās ἔψηναν ζωντανούς...

Καί προσθέτει μέ ἱκανοποι-
ησι :

— Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας εἶναι φίλος μου ! Εἶναι
«ἀδελφός» μου ! Μὲ ἀγαπάει

δπως τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγώ ! Αὐ-
τὸς ὁ κακοῦργος Ναζράτ, ὁ
ἀδελφός τοῦ Ταρζάν τὰ κά-
νει ὅλα ! Αὐτός!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

Ε Π Ι Τ Ε Λ Ο Υ Σ

Τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τοῦ Ναζράτ φωτίζεται !

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ

Ν Α Ζ Ρ Α Τ ;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε διαβάζοντας τὸ 18ον τεῦχος
τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ποὺ θὰ κυκλοφο-
ρήσῃ τὴν ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ε Π Ι Π Λ Ε Ο Ν :

Στὸ τεῦχος αὐτὸ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ
ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρωπος ΝΤΑΜΠΟΥΧ.

ΜΙΣΟ ΘΗΡΙΟ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς
ζωῆς τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ τέρατος !

Διαβάστε ὅλοι τὸν «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΝΑΖΡΑΤ»
Δράσις—Πλοκή—Ἀγωνία—Μυστήριον—Τρόμος
Φρίκη—Ἡρώϊσμοί !

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ,, Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.
Ἐπίσης σιὰ Γραφεῖα μας πωλεῖται ὁ Πρῶτος καὶ
Δεύτερος τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μὲ
δραχ. 20 ἕκαστος.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 17

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694